

— Maar hij is niet thuis ! Och here toch... Hoe zou ik hem dat laten weten. Stel alles uit !

— Ik kan daarover niet beslissen.

— 't Is toch afschuwelijk ! schreeuwde Sander tot Elsje die op zijn gegil uit de keuken was komen lopen. Morgen te noon, willen ze vrouwe Aleida onthoofden. Gruwelijk !

Elsje leunde bleek tegen de muur en begon luid te wenen.

— En ik kan de jonker niet verwittigen ! sprak Sander in wanhoop. In Gods naam, wees toch barmhartig ! Stel alles uit.

— En misschien krijgt de jonker genade, snikte Elsje.

De officier haalde de schouders op en vertrok weer met zijn soldaten. Hij had zijn boodschap afgeleverd.

Sander en Elsje en Jan-Baptist, Martinus en De Schepper, die ook het vreselijke nieuws vernamen, beraadslaagden.

— Ik rijd dadelijk naar Brussel, zei Sander. Ik moet hem opzoeken en vinden.

Hij ging een paard lenen op een hoeve en vertrok door de duisternis.

Elsje wilde naar Aalst. Jan-Baptist zou haar vergezellen. De jonge vrouw moest weten, wat er met Aleida gebeurde en zou ook voor Renatus pleiten.

TE BRUSSEL.

BERNARD was nog voor het lichten van de nieuwe dag te Brussel aangekomen. Hij klopte de knecht van een afspanning op en stalde de paarden. In de herberg nam hij wat rust. Slapen kon hij echter niet. Hoop en vrees streden in zijn gemoed. Zou dit papier van kolonel de Pontichère de vrijbrief zijn voor zijn geliefde vrouw ? Hij streed nu om Aleida's leven.

Om negen uur stond Bernard voor het goevernementsgebouw. Een schildwacht zei hem, dat de burelen pas om tien uur open waren.

Angstig wandelde Bernard heen en weer. Gruwelijke gepeinen bestormden hem. Het leven van Aleida was reeds verbeurd. Men moest het haar nu eens ontnemen, terwijl hij hier was.

Wat kroop het uur traag ! Eindelijk zag hij officieren en ambtenaren het gebouw binnentreden. Hij sprak een der militairen aan en vroeg waar hij de secretaris van de goeverneur zou kunnen vinden.

— Mijnheer de Pontichère was gisteren uit de stad, antwoordde de officier.

Doolage verschrikte geweldig. Aan de mogelijkheid van een afwezigheid had hij niet gedacht. Even was het of alles voor hem draaide. Zou om zo'n reden zijn zending mislukken, zijn heilige zending, de redding van zijn eigen vrouw ?

— O, wanneer komt hij terug ? smeekte Bernard.

— Dat kan ik u niet zeggen... In-formeer aan zijn kabinet !

— Wilt gij mij eens wijzen waar ? Zijn eigen broer, kolonel de Pontichère zendt mij.

— Ga dan maar mee.

Met bonzend hart volgde Bernard de gediens-tige officier. Het kabinet van de secretaris was gesloten. De goeverneur kwam maar om elf uur.

— Maar gij wordt bij hem niet toegelaten, waarschuwde de officier.

Een portier deelde het adres mee van het huis, waar de Pontichère kamers had. Daar zou men wel nadere inlichtingen kunnen geven. En Doolage snelde er heen. 't Was een woning nabij de Sinter-Goedelekerk.

Een knecht deed open.

— Mijnheer de Pontichère wordt vanavond terug verwacht ! klonk het.

— Maar kan ik hem op zijn reis niet vinden ? vroeg Doolage.

— Onmogelijk ! Mijnheer de Pontichère heeft verscheidene garnizoenen bezocht en ik weet niet, welk een route hij heeft gevolgd. Het zal tien, elf uur zijn eer hij thuis is.

Doolage begaf zich opnieuw naar het goevernementsgebouw. Hij wilde trachten de goeverneur zelf te spreken. Het onmogelijke zou hij beproeven.

Weer stond hij voor het kabinet. Een soldaat vroeg, wat hij begeerde.

— Morgen terugkeren, zei de militair dan, want vandaag ontvangt de goeverneur niemand.

— Is hij hier ?

— Neen...

— En waar verblijft hij ?

— Ge kunt u daar niet aanmelden. Dat is streng verboden.

Toch kwam Doolage te weten waar de goeverneur zijn partikulier verblijf had, maar hij mocht er niet binnen. De ganse dag liep hij heen en weer, doch hij kreeg geen gehoor. 's Avonds stond hij aan het huis bij de hoofdkerk. Hij

zou de terugkomst van de secretaris afwachten.

Moeizaam leunde hij tegen de muur. Een zware last woog op hem. De tijd kroop voorbij. Op de toren sloeg het tien uur. De straat was reeds verlaten. O, als de sekretaris nu niet terugkeerde en morgen niet... En wat zou er te Aalst gebeuren ?

Bernard hoopte op de invloed van de kolonel. De verdediger van Aleida zou ook waken, maar de Groot-Provoost had de macht.

Elf uur... En nog hield Doolage de wacht bij de grote deur.

Maar een kwartier later klonken hoefslagen door de straat. Bernard trad naar voren. Nieuwe hoop bestormde hem. Er naderden twee ruiters. Zij bleven voor het huis stil staan.

— Mijnheer de Pontichère ! riep Doolage.

Een der mannen keek op.

— Wie roept daar ? vroeg hij.

— Ik ben het, jonker Doolage van Mater.

— Ik ken u niet !

— Ik heb de ganse dag op u gewacht. Ik heb een aanbevelingsbrief van uw broer, kolonel de Pontichère ! her-nam Bernard haastig.

— Mijn broer ? Waar hebt ge de kolonel dan ontmoet ?

— Hij was mijn gast op mijn kasteel te Mater bij Oudenaarde.

— O, hij is dus in Vlaanderen aangekomen ?

— De kolonel bevindt zich te Aalst.

— En hij gaf u een introductiebrief voor een of ander verzoek ?

— Ja, mijnheer...

— Kom dan morgen in mijn kabinet. Ik ben zwaar vermoeid.

— O, het kan dan te laat zijn. Het geldt het leven van een mens... van mijn eigen vrouw ! riep Doolage uit.

En zijn toon trof de secretaris, die intussen afgestegen was.

— Treed even binnen, zei hij.

Zijn ordonnans zorgde voor de paarden. de Pontichère leidde Doolage in

een kamer en riep om licht. De knecht bracht een lamp. De sekretaris zag de brief van zijn broer in.

— Ha... ge hebt de kolonel een grote dienst bewezen, zei hij. Mijn broer dankt aan de dienaren van de Wolvenburg misschien zijn leven... En men zou uw vrouw onrechtvaardig veroordeeld hebben. Vertel mij eens alles.

De sekretaris spande zich in om aandachtig te luisteren; hij zag er werkelijk afgemat uit. Maar zijn belangstelling werd levendiger door Bernards mededelingen zelf. Doolage sprak snel en hartstochtelijk. Hij beschreef hoe de rechtszaak verdorven was geworden door het komplot van Dutoit.

Toen hij geeindigd had en in spanning de sekretaris aankeek, zei deze:

— Ja... 't is een ernstige zaak... De Groot-Provoost heeft volmacht. Maar van Dutoit hebben we meer klachten gehoord en ik meende, dat hij nu wel niets meer zou te zeggen hebben. Is de dag der terechtstelling bepaald?

— Neen, heer, maar het kan vandaag gebeurd zijn.

— Kom morgen in mijn kabinet. Vandaag kan ik de goeverneur niet meer bereiken. Om elf uur is hij in het goevernementsgebouw.

— O, als het maar niet te laat is!

— Wel neen! En bovendien ik kan vanavond niets doen. De goeverneur wil in zijn slaap niet gestoord worden. Weet ge wat, blijf in deze woning. Ik zal u een kamer geven, ge waart ook gastvrij jegens mijn broer. En morgen zullen we die kwestie dadelijk regelen. Ik ben overtuigd dat de goeverneur beginnen zal met de terechtstelling onbepaald te schorsen en dat is reeds veel gewonnen.

Doolage moest zich in deze maatregel schikken. Pas had de knecht hem naar een slaapkamer geleid of er werd weer op de voordeur geklopt. Daar was de bode, door kolonel de Pontichère zelf gezonden.

De sekretaris, die reeds boven was, liet de brief brengen. Hij huiverde toen hij las:

« Terechtstelling van Aleida van Ba-len morgen om twaalf uur bepaald. »
» Moet uitgesteld worden. Gebruik al uw invloed. Help Doolage. Die terechtstelling zou een misdaad zijn, een wraakneming. Verhinder ze door alle middelen!

Kolonel de Pontichère. »

De sekretaris dacht even na.

— Ik kan nu de goeverneur niet spreken, mompelde hij. En toch, zou ik het wagen hem te wekken? Neen, het gaat niet. Hij zou verstoord zijn en misschien een weigerend antwoord geven. Hij heeft van die luimen. Morgen om twaalf uur... Om acht uur kan ik de goeverneur spreken in zijn woning. Om half negen zou Doolage vertrekken. Om elf uur is hij zeker te Aalst. Er is dus tijd over. 't Spant erg... maar het is voldoende. Ik zal nu maar niets van dit bericht aan Doolage meedelen, anders is de nacht een foltering voor hem.

De sekretaris liet de bode wegzenden en ging te bed. De knecht moest hem om zeven uur wekken.

*

Kwart na zeven zaten de Pontichère en Doolage aan het ontbijt. De sekretaris aarzelde even, maar zei toen toch:

— Ik heb een ernstig bericht ontvangen, doch wij zullen uw vrouw redden.

— O, heer... wat is er dan? stamelde Bernard.

— De rechtstelling is vastgesteld.

— Wanneer?

— Heden om twaalf uur...

— Maar dan is alles verloren! riep Doolage met een snik.

— Neen, neen... luister. We gaan dadelijk naar de woning van de goeverneur. Om acht uur spreken we hem. Kwart na acht begeeft ge u op weg. Hebt ge een goed paard?

— Ja...

— Op twee uur zijt ge te Aalst... dus bijtijds.

— Maar als men de terechtstelling vervroegt...

— Dat gebeurt niet. Wees moedig. Er is tijd, om uw vrouw te redden.

— O, laat ons dadelijk gaan ? smeek-
te Bernard.

— Goed. Toon u kalm. Ik begrijp uw
gemoedstoestand, maar alleen vastbera-
denheid en bedaardheid kunnen u recht
houden.

— Om twaalf uur ! O, mijn arme
Aleida ! Wat moet ze nu gevoelen ! En
ze zal zo naar mij verlangen...

— Gij komt immers...

— Heden om twaalf uur ! Die haast,
ondanks de invloed van uw broer.

— Mijn broer heeft geen autoriteit
om op te treden. Misschien nam de
Groot-Provoost zijn bemoeiing ook wel
kwelijk. Maar aan een bevel van de
goeverneur moet hij zich onderwerpen.
Ja, we gaan nu.

Bernard beefde van ongeduld en span-
ning. Telkens moest hij zijn tranen af-
vegen.

Beide heren begaven zich naar de wo-
ning van de goeverneur. Deze lag nog
te bed, meldde een kamerknecht.

De Pontichère schreef haastig een
briefje en liet dat door de bediende
naar zijn meester brengen.

De knecht keerde terug met de bood-
schap of de sekretaris een wijle wach-
ten wilde.

— O, 't zal te laat zijn... heden om
twaalf uur, mompelde Bernard telkens.

— Haal uw paard dan kunt ge dade-
lijk vertrekken van hier, zei de sekre-
taris. Zo wint ge nog tijd. Hebt ge een
dienaar bij u ?

— Twee...

— Breng ze mee ! Dan beschikt ge
over drie paarden, moest er een onge-
val gebeuren.

Bernard volgde die raad. Toen hij te-
rugkeerde, wachtte de sekretaris nog al-
tijd op de goeverneur.

En 't was reeds negen uur.

— O, mijnheer, meld hem, waarom
het gaat, smeekte Doolage.

— De goeverneur weet het.

— En hij talmt dan nog ?

— Stil... geen bittere woorden ! De
goeverneur zal nu spoedig hier zijn.

Maar de Pontichère werd zelf ernstig

ongerust. 't Kon nog een lange strijd
worden met zijn meester, die zeer wis-
pelturig was.

Kwart na negen eindelijk werd de
Pontichère in een ander vertrek geroe-
pen.

De goeverneur zat aan het ontbijt.

— Zo'n dringende zaak ? vroeg hij
aan zijn sekretaris.

de Pontichère had overlegd, hoe hij
de kwestie zou aanvatten, en kalm, kort
maar duidelijk legde hij ze nu bloot.

— We kunnen het gezag van de
Groot-Provoost niet ondermijnen, ant-
woordde de goeverneur. Ik heb verno-
men, dat zelfs edelen tot de bende be-
horen. Zij moeten eerst en vooral gekas-
tjd worden. En als wij nu de Groot-
Provoost tegenwerken, maakt dat een
ongunstige indruk op de menigte. Men
zal weer zeggen, dat het gerecht de
rijken en voornamen begunstigt.

— Maar, Excellentie, het gaat hier
meer tegen Dutoit !

— Dat is een dwaze kwast, ik weet
het. Maar zou de Groot-Provoost zich
door hem laten beïnvloeden ? Ik kan
dat niet aannemen.

— Mijn broer beweert het... en de
echtgenoot der veroordeelde kan het
bewijzen.

— Uw broer heeft een goed hart en
is zeer gevoelig. Dat eert hem, doch bij
zulke misdaden moet men het onder-
drukken. En die echtgenoot... ja, als
ge de familieleden hoort, zal er geen
enkele rover schuldig zijn. De Groot-
Provoost is toch niet alleen meester en
Dutoit nog minder. Die vrouw werd ver-
oordeeld door een krijgsraad en we kun-
nen deze toch niet van onrechtvaardig-
heid beschuldigen !

— Dat is niet de bedoeling. Bij een
krijgsraad is er toch ook beroep. Dit
werd nu afgeschaft als uitzondering,
maar zulks belet niet, dat het voor bij-
zondere gevallen toegepast kan worden.

De goeverneur zat even in gedachten.

— Neen, we kunnen ons niet in die
zaken mengen, hernam hij. Het recht
moet zijn loop hebben. Die bende was

als een staat in de staat. Het bezette volk had redenen om te klagen over onze laksheid en nu moet alles snel afgehandeld worden

— Excellentie, ik vraag het u als een bijzondere gunst !

— Maar gij kent die vrouw niet.

— Neen, ik stel me echter in de plaats van mijn broer. Hij is een man van eer.

— Een vriend van mij !

— Welnu, ziehier wat hij mij zendt door een bode.

De sekretaris liet het briefje van de kolonel zien. De goeverneur schudde het hoofd eens.

— Is die echtgenoot in het paleis ? vroeg hij. Ja ? Wel, haal hem eens hier.

Doolage trad binnen. Hij was doodsbleeke. Hij beefde van zenuwachtigheid. Om twaalf uur ! En de klok op de schoorsteen wees thans half tien.

De goeverneur vroeg hem naar de bijzonderheden van het proces. En Doolage werd welsprekend. Roerend pleitte hij voor Aleida.

— En mocht gij dat voor de krijgsraad niet zeggen ? vroeg de goeverneur.

— Neen, heer !

— Door de kuiperijen van Dutoit, voegde de Pontichère er bij.

Doolage had de hoge ambtenaar getroffen en deze zei nu :

— Dat is niet in orde. Ik zal de terechtstelling schorsen en bevel geven het proces te herzien.

— O, ik dank u ! riep Bernard met een snik. Nog kan ik op tijd komen.

De goeverneur schreef het bevel en verzegelde het.

— Breng dit aan de Groot-Provoost, zei hij. En de verdediger van uw vrouw zende mij een verslag.

Bernard vloog naar buiten.

— Toch kalm blijven ! drong de sekretaris aan.

— Het gaat om haar leven ! snikte Bernard.

— Juist daarom ! Goede reis !

— O, ik zal u later beter danken, heer. Komt mannen, volgt me. Ik zal

sneller rijden, maar houdt een goede draf... wanneer er wat gebeurt, kan ik van paard verwisselen.

En de rit om het leven van Aleida begon.

HET RECHTERLIJK BESLUIT.

A LEIDA had de ganse nacht wakker gelegen. 't Was weer morgen. Een straaltje licht viel door het raampje in de cel.

Plots trad een officier binnen, vergezeld door een raadsheer van 't Land van Aalst.

Even begon de jonge vrouw te beven. Ze dacht aan wat Dutoit gezegd had over een besluit.

De officier scheen wat ontroerd.

— Vrouwe, zei hij, ge zult moedig zijn. Hier is een besluit van het gerecht. Heden om twaalf uur wordt uw vonnis voltrokken.

— O, ik heb maar één bede... Laat mijnheer Doolage komen... mijn echtgenoot ! riep Aleida haastig uit.

— Naar mijnheer Doolage werd een bode gezonden, maar hij bevond zich niet op de Wolvenburg. Zijn verblijfplaats is onbekend.

— Ach, sterven... zonder hem te zien !

— Mijnheer Doolage schijnt ook niet te Aalst te vertoeven.

— Maar waar is Bernard dan ? O, mijnheer, wacht met de terechtstelling totdat mijn echtgenoot hier is. Ik ben bereid te sterven...

— Uw verdediger heeft een verzoek tot genade ingediend, maar het werd niet aangenomen.

— Genade ? O, neen, ik vraag die niet, want ik ben onschuldig. Ik smeeke alleen voor mijn dood mijn echtgenoot te mogen spreken.

— Ik zal uw verzoek overbrengen. Eerst moet ik het besluit voorlezen.

En de officier las het Franse dekreet, dat de onthoofding van Aleida van Balen, vrouwe Doolage van Mater, op he-

den twaalf uur bepaalde ter Grote markt te Aalst.

De raadsheer vertaalde het.

— Hebt ge buiten uw verzoek om uitstel nog enig ander ? vroeg de officier.

— Breng me eerst het antwoord ! Ik kan niet geloven, dat men mij een laatste onderhoud met mijn echtgenoot zal weigeren.

— Dat onderhoud is toegestaan, maar mijnheer Doolage verschijnt niet. In elk geval zal ik uw bede overbrengen.

De heren gingen heen.

Aleida steunde met het hoofd in de handen.

— O, Bernard, waar zijt ge dan ? snikte ze.

Weer kwam die afschuwelijke twijfel. Zou hij de laster geloven... de afschuwelijke beschuldiging van Jan De Lichte ?

— Neen ! riep Aleida heftig uit.

Maar dan bad ze :

— O, God, laat hem komen... dat hij mij zekerheid geve... dat hij mij bemoedige...

Heden om twaalf uur ! Haar leven liep ten einde... En ze was zo jong... ze werd bemind... Ze kon nog zoveel gelukkige jaren hebben. Sterven als bendelid... en ze was onschuldig...

Zou Denijs zijn leugen niet herroepen ? Ging hij met die zonde de eeuwigheid in ?

Ze wist niet wat er over hem bepaald was, maar als zij terechtgesteld werd, zou ook aan haar neef het vonnis voltrokken worden.

Weldra keerde de officier met de raadsheer terug.

— Het spijt me u te moeten melden, dat uw verzoek verworpen is, sprak hij. Een bode werd naar de Wolvenburg gezonden ; het bericht van uw terechtstelling is aangeplakt... dus kan uw echtgenoot het weten. We moeten denken, dat hij niet komen wil.

Deze laatste woorden troffen Aleida diep. Zou Bernard haar verloochenen,

haar houden voor een huichelaarster, en voor de geliefde van de roverskapitein ?

— Neen... neen ! stormde het in haar hart. Dat kan ik niet geloven.

— Straks zal een priester bij u komen, hernam de officier. Wenst ge nog een maaltijd ?

— Neen ! O, ja, laat een priester mij bezoeken. Sterft mijn neef voor mij ?

— Een uur voor u...

— Herroept hij zijn beschuldigingen niet ?

— Neen...

— O, zal hij de eeuwigheid ingaan met die leugen ?

De officier haalde de schouders op. Hij wist, dat Denijs van Balen sedert de kennisgeving der terechtstelling, bijna voortdurend bewusteloos was. Eerst had hij gehuild als een dier. Men zou hem waarschijnlijk naar het schavot moeten dragen.

Weer bleef Aleida alleen. Ze schreide om Bernard. Een uur later trad een priester binnen, een reeds bejaard man met zacht gelaat.

— Mijn dochter, zei hij, ik kom uw gedachten van de wereld aftrekken om ze te bepalen bij de eeuwigheid. Voor alle zonden is er vergiffenis. Christus beloofde aan de berouwvolle moorde naar het Paradijs.

— O, gij houdt mij ook voor schuldig ! riep Aleida uit.

— Gij werdt veroordeelt...

— Onschuldig !

— Mijn kind, alleen voor waar berouw is er vergiffenis. Er is echter geen berouw zonder bekentenis van schuld. Belijd uw zonden !

— Zondig ben ik... maar ik heb nooit met de bende meegewerkt, nooit gestolen...

— Uw rechtszaak...

— Was vals ! O, mijn vader, geloof me toch ! Ik ben bereid te sterven... ik ben gereed... maar God weet, dat ik onschuldig ben en als ik u dat zeg, bedenk ik, dat ik straks voor de Opperste Rechter zal verschijnen.

De priester was door deze stellige verklaring verbluft.

— Hoe werdt gij dan bij dit alles betrokken ? vroeg hij.

— Door mijn neef... Hij heeft me belasterd.

— Denijs van Balen, die ook sterven moet ? En zou hij de eeuwigheid binnentreden met zulk een schuld op zijn ziel ?

— Hebt gij hem niet bezocht, vader ?

— Neen, een ander priester is hem toegewezen. O, weet ge wel wat ge zegt.

— Ja, en ik verklaar het in volle bewustheid, dat ik onschuldig ben. Alleen de schijn is tegen mij...

En snel en hartstochtelijk vertelde Aleida nu haar leven.

*

Ondertussen voerde men de andere beschuldigden de gevangenis uit, hun gerechtigde straf tegemoet.

La Ruwière hield de blik neerwaarts.

— Ha, sterven ! was alles wat hij nu en dan stamelde.

Hij was doodsbleek. Hij had gebiecht en berouw getoond... En nu durfde hij niet opkijken van schaamte en angst.

Over het volk was stilte gevallen.

De Groot-Provoost reed te paard achter de wagen, te midden van soldaten.

De kar hield bij het schavot stil. Plots verscheen van onder het verhoog de beul met zijn helpers. Hij was in het rood gekleed. Vlug besteed hij het schavot en stond daar leunend op zijn zwaard. Zijn komst wekte een kreet van verbazing onder de menigte.

De Groot-Provoost gaf een teken. Denijs van Balen werd eerst van de kar naar het schavot gedragen. Hij kon niet op zijn benen staan. Men hoorde hem huilen. Hij werd voor het blok geduwd. De helpers van de beul strekten zijn lichaam uit, zodat het hoofd op het blok lag. Zij bonden en blinddoekten hem. Plots verbrak een stem de stilte.

— Ik eis Denijs van Balen op ! riep een dame. Ik wil hem huwen...

't Was juffrouw Larifère, die in de voorste rij der toeschouwers stond en

daar reeds in de nacht had plaats genomen.

— Wat is dat ? Wat vraagt ze ? Wat wil ze ? Is het familie ? vroeg men onder het volk.

Men vertaalde voor de Groot-Provoost het verzoek.

— 't Is naar de oude keuren ! gilde juffrouw Larifère. Men moet jonker van Balen vrij laten zo ik hem huwen wil !

— Voer dat wijf weg ! schreeuwde de Groot-Provoost. Zij is gek of medeplichtig. Sluit haar op !

Juffrouw Larifère protesteerde en ging geweldig te keer tegen de soldaten die haar vastgrepen, maar vulg werd ze naar de gevangenis gevoerd.

— Als we zo te werk gingen, kwam er een feeks voor iedere rover, hernam de Groot-Provoost.

Hij gaf een teken aan de beul. Weer was het doodstil op de markt.

De priester stond bij Denijs. Hij boog zich over hem en zei :

— In de naam van God, voor wie gij verschijnen zult, vertel mij de waarheid over Aleida van Balen, zo ge een verklaring wenst te doen. Het is nog tijd...

Hij hoorde slechts een gekreun. De priester moest achteruit gaan.

Het zwaard van het gerecht rees en daalde snel... Bloed spoelde over het schavot...

Uit de menschenhoop steeg een geweldig kreet...

Denijs van Balen had zijn kastijding ontvangen. De helpers lieten de romp door een luik zakken. Een toonde het hoofd aan het volk, dat met een veraarlijke kreet antwoordde. Dan verdween ook het hoofd onder het schavot.

Op dezelfde wijze stierf La Ruwière. Hij had geen woord meer gezegd...

De helpers schuurden het verhoog. De lijken werden gekist en op de kar dadelijk weggevoerd. De Groot-Provoost reed naar het Landhuis. De beul daalde weer onder het schavot.

Onder het volk waren veel vrouwen in zwijm gevallen. Men voerde hen weg.

't Was een vreselijk gedrang op de Markt. Ook mannen wilden heen. Ze wensten geen herhaling van het afschuwelijk schouwspel meer te zien. Hun plaatsen werden echter dadelijk weer ingenomen, want het volk stond tot in de aanpalende straten.

En nu zou men nog een uur wachten, om de terechtstelling van Aleida van Balen bij te wonen...

DE ONSCHULDIGE OP HET SCHAVOT.

KOLONEL de Pontichère en de advokaat waren zeer ongerust. Doolage verscheen maar niet. Zou de gouverneur zijn bemiddeling weigeren?

't Was nu al na elf... Er bleef geen vol uur meer over. Om twaalf uur zou de terechtstelling van Aleida plaats hebben.

De kolonel en de advokaat begaven zich naar het Landhuis en vroegen een onderhoud met de Groot-Provoost.

Deze liet hen bij zich toe.

— Wij komen nog een uiterste poging wagen voor Aleida van Balen, zei de Pontichère. Aan de gouverneur werd uitstel gevraagd. Mijnheer Doolage begaf zich daardoor zelf naar Brussel. Verplaats u toch in zijn toestand. Door zijn vroegere houding tegen de rovers heeft hij toch enige begunstiging verdiend. Ieder spreekt met lof over hem. Wij smeken u de terechtstelling te verdayen.

— Mijnheer Doolage had dan toch eerst mij in deze zaak kunnen kennen, antwoordde de Groot-Provoost. Maar er wordt achter mijn rug gekonkeld... Zo tast men mijn gezag aan... Ik wil dat alles echter terzijde stellen...

De advokaat kreeg plots nieuwe hoop en blikte de Groot-Provoost in spanning aan.

Maar deze vervolgde :

— Ik beschouw alleen de rechtszijde van dit geval. Ik wil bij het volk de indruk niet wekken dat wij de edelen,

de rovers met een lange naam begunstigen.

— Die indruk kan onmogelijk heersen, want twee leden van de adel werden reeds onthoofd. Wij pleiten hier voor een vrouw ! sprak de Pontichère.

— Aleida van Balen zal om twaalf uur sterven, zoals het bepaald is geworden, verklaarde de Groot-Provoost op strenge toon. Er is geen enkele reden, om haar te ontzien. Ze gedraagt zich verachtelijker dan Denijs van Balen of La Ruwière zich hielden. Ze huichelt tot het laatste ogenblik.

— En zo de krijgsraad eens gefaald had ? We zijn allen mensen en kunnen dus dwalen...

— Haar voornaamste beschuldiger, Denijs van Balen, heeft niets herroepen hoewel de priester tot het laatste toe op zijn geweten heeft gewerkt.

— Hij was niet verantwoordelijk meer. Men heeft hem op het schavot moeten dragen, zei de verdediger. En ik houd vol, dat Aleida van Balen het slachtoffer is van een rechtelijke dwaling.

— Uw oordeel wordt niet gevraagd ! hernam de Groot-Provoost streng.

— De rechten van een verdediger zijn heilig, mijnheer...

— Ik duld uw toon hier niet !

— Het gaat om het leven... en om recht en waarheid ! Die haast, om het vonnis uit te voeren, wordt door niets gerechtvaardigd. Integendeel, er zijn twee gewichtige redenen voor uitstel : het beroep op de gouverneur en de afwezigheid van de heer Doolage, die dus geen laatste onderhoud met zijn vrouw meer hebben kan.

— Een bode is naar de Wolvenburg geweest...

— De heer Doolage was daar niet...

— Dat gaat ons niet aan. Uw gedrag is onbeschoft, maar ik wil veel door de vingers zien, hernam de Groot-Provoost. Gij kunt Aleida van Balen nog een bezoek brengen, zoals ik dit ook toestond aan haar dienstbode. En nu beveel ik u heen te gaan.

— Geldt dit bevel ook voor mij ? vroeg de kolonel koel.

— U verzoek ik hetzelfde. En wat uw gedrag betreft, gij zult daarover verklaringen geven aan de goeverneur, mijnheer de Pontichère. Gij schijnt te vergeten, dat ge u in een bezet land bevindt...

— Ook in een bezet land moet de eer van het leger hoog gehouden worden... Mijnheer de Groot-Provoost, ik zeg u, dat ge u in deze hebt laten beïnvloeden door een verachtelijk man, die Dutoit. Nog een laatste maal bezweer ik u het onherstelbare te vermijden. Verdaag de terechtstelling van Aleida van Balen.

— Het onderhoud is geëindigd ! riep de Groot-Provoost.

En met de verdediger ging de kolonel heen. In de vestibule wachtte graaf de Caroloso, die namens de adel, genade kwam vragen voor vrouwe Doolage van Mater. Hij handelde uit vriendschap en waardering voor Bernard. Maar de graaf werd zelfs niet ontvangen.

Elsje was al vroeg te Aalst aangekomen. Ze werd bij Aleida toegelaten. Wendend viel zij haar meesteres in de armen.

Aleida vroeg naar Bernard. En een glans kwam in haar ogen, toen Elsje vertelde, waarom Doolage naar Brussel was.

Nu had de veroordeelde zekerheid. Weg was die duivelse twijfel. Bernard geloofde niets van de laster. Voor hem was ze de onschuldige, de reine...

— Ze zullen mij geen genade geven, sprak Aleida. En ik begeer geen genade, want dan zou ik erkennen plichtig te zijn. Maar nu sterf ik rustiger.

— Sterven ? kreet Elsje. O, het is verschrikkelijk ! Gij... een engel...

— God zal mij in Zijn paradijs toelaten. O, zeg het aan Bernard, dat ik moedig was, dat ik de dood niet vreesde en altijd aan hem dacht.

— Maar hij zal nog komen...

— Neen, Elsje. Hij krijgt geen ge-

hoor. Hij mocht mij hier niet verdedigen. Waarom zouden ze het te Brussel toelaten ?

Zo spraken ze tot de priester binnentrad. Elsje verliet wankelend de cel.

Aleida van Balen sprak haar biecht en ontving de Heilige Communie.

En toen de geestelijke heenging, zei hij :

— Ik ben overtuigd dat Aleida van Balen onschuldig is.

Hij besloot aan het schavot zelf de Groot-Provoost om genade voor haar te smeken.

De advocaat kwam nu in de cel. Hij vertelde meer bijzonderheden over Bernards reis.

— Vraag zelve uitstel aan de Groot-Provoost, drong hij bij de vrouwe aan.

— Uitstel ? Goed, maar geen genade, antwoordde Aleida op fiere toon. Ik heb geen uitstaans met de bende gehad.

— Uitstel ! herhaalde de verdediger. Tijd gewonnen is veel... misschien uw redding.

Een klokje luidde... Luguber klonk het door de gangen. Het was tijd om Aleida naar de strafplaats te voeren.

De priester verscheen weer.

— Moed, mijn kind ! zei hij diep ontroerd.

— Is het ogenblik gekomen ? vroeg Aleida kalm.

— Ja... Misschien kan ik voor u genade krijgen.

— Genade ? Neen, vader ! Vraag zo ge wilt, uitstel... herziening van mijn proces, beroep, maar genade niet, want dan zou het zijn of ik schuldig ben.

Soldaten traden nader met koorden.

— O, ge moet mij niet binden, zei Aleida rustig. Ik zal mij niet verzetten. Waarom zoudt ge een zwakke vrouw knevelen ?

En de officier, die de soldaten aanvoerde, gaf gehoor aan haar verzoek, terwijl hem de tranen in de ogen drongen.

Aleida verliet de cel. Ze had haar

lokken opgebonden. Ze sloeg de ogen opwaarts.

— Vrouwe ! gilde Elsje, die in de gang tegen de muur leunde.

— Vaarwel, Elsje, tot weerziens in de hemel ! Vertel alles aan Bernard.

En ze murmelde :

— O, had ik mijn man nog eens mogen spreken ! Maar ik wil me naar Gods wil schikken en mijn lot gelaten aanvaarden.

Ze werd naar de kar geleid en nam plaats tussen de priester en haar advocaat.

Het voertuig zette zich in beweging. De geestelijke bad luidop.

Op de Markt gonsde weer de ontzaglijke menigte.

— Ze is daar ! klonk het.

Men zag de kar naderen.

Veel vrouwen begonnen te wenen. Sommige mannen spotten daarmede en zeiden woorden van hoon en minachting.

De priester stapte het eerst van de kar. Hij ging recht naar de Groot-Provoost.

— Mijnheer, sprak hij, ik heb deze veroordeelde als tot in de ziel kunnen lezen... Aleida is geen misdadigster. En ik smeeek u, om de liefde Gods, deze terechtstelling te verdagen.

De Groot-Provoost keek grimmig en antwoordde :

— Ge laat u door anderen beïnvloeden...

— Mijnheer, ik ken maar een meester, het is de Almachtige God en als zijn dienaar vrees ik geen mensen. Alleen door mijn ambt sta ik hier, om een beroep te doen op uw barmhartigheid en rechtsgevoel.

— Moei u met uw werk.

— Ik ben ten volle in mijn heilig werk. Ik geloof aan de onschuld van Aleida van Balen.

De Groot-Provoost maakte een afwerend gebaar en riep :

— Waarom talmt men ? Het recht moet zijn loop hebben.

En dadelijk verscheen de beul weer met zijn knechten van onder het verhoog. De helpers haalden Aleida van de kar en brachten haar op het schavot.

De vrouwe van de Wolvenburg was bleek, maar kalm. Ze keek naar de menigte en riep :

— Mensen, God weet dat ik hier onschuldig sta, als slachtoffer van leugen, laster en van een gerechtelijke dwaling.

— Dat moet eindigen ! schreeuwde de Groot-Provoost woedend.

— Vreest gij haar laatste woorden ? vroeg kolonel de Pontichère, die tot bij het schavot doorgedrongen was.

De beul legde Aleida zijn hand op de schouder. De priester bad luid. Over de markt hing nogmaals de indrukwekkende stilte.

De beul deed Aleida knielen. De jonge vrouw legde het schone hoofd op de blok.

— Niet blinddoeken, zei ze tot de knechten. Dadelijk zal ik Gods heerlijkheid zien.

— Wees toch genadig ! riep kolonel de Pontichère tot de Groot-Provoost en in zijn stem trilde een snik.

— Het recht moet zijn loop hebben ! verklaarde hij, die hier de macht bezat.

Uit het Belfort vielen twaalf slagen. En de Groot-Provoost deed 'n teken aan de beul. Deze scheen zelf wat onthutst. Men hoorde hem zuchten. Hij onderzocht zijn zwaard. Dan sneed hij vlug bij Aleida de bovenrand van haar kleed weg.

— Heer, ontvang mijn geest ! bad de veroordeelde luid.

En dan lag ze doodstil, verbeidend de noodlottige slag.

Eensklaps ontstond aan een zijde der Markt gedrang. Men riep, tierde, joelde.

De beul had zijn zwaard gegrepen, maar liet het weer vallen.

— Waarom talmt ge ? bulderde de Groot-Provoost, die een oproerige beweging vreesde, misschien door de adel verwekt.

Maar de beul had een ruiter gezien, die met een papier zwaaide... en hij voelde dat die een gewichtige tijding bracht.

— Doolage... grote God... Doolage is daar ! riep de advokaat en hij sprong op het schavot, als om Aleida te beschermen. 't Is haar genadebrief, zei hij tot de beul. O, wacht... in Gods naam, wacht... Haar genadebrief !

— Mocht het waar zijn... Ik durfde niet toe te slaan. Een geheimzinnige macht verlamde me, bekende de scherp-rechter.

De Groot-Provoost keek ongerust naar de zijde van het gewoel.

— Doolage is daar met de boodschap van de goeverneur ! juichte de Pontichère.

De menigte perste zich nog meer open, om de ruiter door te laten.

Bernard bracht zijn hijgend, zwetend paard tot staan en reikte aan de Groot-Provoost een brief over.

Dan was hij met één sprong op het verhoog. Aleida had zijn naam gehoord. Ze stond op.

— Bernard... Bernard ! stamelde ze en zonk in zijn armen.

Uit de volksmassa steeg donderend gejuich op. Dit aandoenlijk toneel had ieder in het hart gegrepen.

— O, mijn Aleida... God heeft ons geholpen ! snikte Doolage. Nog juist bijtijds. Wat moet gij geleden hebben.

Maar bezwijmd lag de jonge vrouw tegen haar echtgenoot.

De Groot-Provoost las het schrijven.

— Men brenge Aleida van Balen naar het Landhuis. De terechtstelling is geschorst, zei hij.

Het gebeurde had diepe indruk op hem gemaakt.

Bernard en de advokaat droegen de bewusteloze heen.

— Ze heeft genade ! Ze is onschuldig ! Ze werd belastend en belogen ! zo klonk het onder het volk.

En plots rees de kreet :

— Leve Aleida van Balen !

Dutoit had dit toneel gezien uit een bovenraam zijner woning. Hij was nu zeer ongerust.

— Doolage wint het, mompelde hij. Maar men kan tegen mij niets bewijzen.

In een kamer van het Landhuis kwam Aleida spoedig bij. Ze weende dan en dit verlichtte haar gemoed.

De Groot-Provoost verscheen. Hij zelf was ook ontroerd.

— Mijnheer Doolage, zei hij, in het gebeurde kan ik niet anders dan de hand Gods zien. Ben ik dan eerst geheel verblind geweest ? We zullen 't ganse geval nader onderzoeken. Intussen moogt ge uw echtgenote meeleden naar uw kasteel. Zij is in voorlopige vrijheid... en ik ben overtuigd dat het een volledige zal worden.

Elsje, die ook bij haar meesteres was, smeekte nu de Groot-Provoost :

— O, heer, laat ook mijn man vrij ! Hij heeft gedwaald, maar hij is geen rover.

— Wie is dat ?

— Renatus Viele...

— De knecht van de Wolvenburg ?

— Ja, heer...

— Goed. Hij mag u vergezellen...

En de Groot-Provoost gebood Renatus uit de gevangenis te halen. Dan zond hij een officier om Dutoit.

In de vestibule ontwaarde de Groot-Provoost kolonel de Pontichère. Hij vroeg hem even te vergezellen.

— Ik heb gefaald, zei hij, toen hij met hem in zijn kabinet stond. Niet de brief van de goeverneur was het, die zo'n indruk op mij maakte, maar de

verschijning van de heer Doolage. De beul stond gereed om de slag toe te brengen... toen kwam de tijding uit Brussel. Het is Gods hand. O, ik hui-
ver nu...

— Een mens kan dwalen, antwoordde kolonel. Einde goed, alles goed. En ik heb eerbied voor u, om deze houding.

— Wie ongelijk bekent, als hij het heeft, kan niet gelaakt worden.

— Zo is het...

— En de schijn was zeer tegen Aleida van Balen... Bovendien, moest gij weten, door welk warnet van leugen en bedrog wij moeten dringen bij het ontzaglijk roversproces.

— Ik erken het moeilijke van uw taak. En ik geef u gelijk: de schijn was tegen Aleida van Balen.

— Maar het Godsoordeel beslist haar onschuld... 't Was Gods uitspraak, zo even op de Markt... 't Gebeurde zal me voortaan een ernstige les zijn... Kolonel, er zijn harde woorden tussen ons gevallen, vooral van mijn kant...

— O, die heb ik vergeten!

— Het is dus vriendschap onder ons.

— Zeker!

— Ik zal nu Dutoit scherp onder-
vragen... Aleida van Balen moet vol-
komen in haar eer hersteld worden.

*

Renatus werd op het Landhuis bin-
nagebracht. Hij was mager geworden.

Nu beefde hij weer van angst. Maar
Elsje kwam hem tegemoet.

— Ge moogt mee naar de Wolven-
burg, zei ze ontroerd.

— O... 't is... niet... voor... 't scha-
vot?

— Wel neen! Ik zeg u, dat ge met
ons mee gaat naar huis...

— Ben... ik... dan... vrij?

— Ja...

— O, God zij geloofd! Nu zal ik
nooit meer tegen uw gedacht ingaan.

Ge hebt honderd maal meer verstand
dan ik.

— Als ge dat nu maar goed blijft
onthouden, vermaande Doolage.

Bernard huurde een koets. De Groot-
Provoost gaf een geleide van soldaten.
Het gelukkig echtpaar nam hartelijk af-
scheid van de verdediger en kolonel de
Pontichère.

't Was een blijde thuisreis. Bernard
vertelde van zijn rit... hoe hij zijn paard
voortjoeg van Brussel naar Aalst, tril-
lend van ongeduld. En o, toen hij de
stad binnenreed en de twaalf slagen
hoorde... 't Was of zijn hart stilstond.
Dan zijn verschijning op de markt. Hij
kon niet beschrijven wat er in zijn ziel
omging toen hij reeds van een afstand
de beul zag.

— Maar God heeft ons geholpen, zei
hij, zijn vrouw kussend. En nu zal men
ons niet meer scheiden.

De Blommaerts hadden hun meester
niet kunnen bijhouden. Ze waren pas
een half uur later te Aalst aangekomen.
Nu volgden ze de koets. Maar te Boe-
kel stoven ze vooruit, en brachten de
blijde tijding naar de Wolvenburg.

En toen Bernard en Aleida het slot
naderden, jubelde Amelberga, de grote
klok.

— Nu heb ik het spook van de Wol-
venburg voor goed in zijn macht,
schertste Doolage...

VREDE OP DE WOLVENBURG.

E R kwam druk bezoek op de Wol-
venburg. Personen, door Aleida
van Balen geholpen, verschenen nu, be-
schaamd over hun vroegere lafheid en
verklaarden zich bereid bij een nieuw
onderzoek, te getuigen. Bernard tekende
alles op, wat ze meedeelden en gaf
daarvan bericht aan de Groot-Provoost.
Deze ontbood die lieden en verhoorde
hen. Kathelijne, de vroegere dienstmeid
van het Vossenhol, die te Maria-Horebe-

ke woonde, was vrij gebleven, maar werd nu ook door soldaten gehaald. Zij vertelde, dat Denijs van Balen nooit ge-deugd had. Hij was meester geweest over zijn vader. Diederik had haar be-vestigd, dat Aleida zich steeds tegen de roverijen verzet had. Ze gaf bijzonderheden over Mariette's gang naar het Vossenhol. Nu schonk de Groot-Provoost al zijn aandacht aan het feit, dat Denijs van Balen Aleida naar het kasteel lokte en hij haar uit de weg wilde ruimen, omdat hij haar onthullingen vreesde.

Jan De Lichte werd nog eens scherp ondervraagd. Eerst hield de kerel zijn leugens vol. Men bracht hem naar de folterkamer. Liever dan nog eens al die pijnigingen te ondergaan, herriep de roverskapitein zijn verklaringen. En hij erkende, dat Aleida nooit tot de bende had behoord. Ze was dikwijls in gezelschap van Denijs en zo had hij haar wel gezien, doch later wilde hij zich op deze wreken, omdat hij zo lichtzinnig zijn nicht alles liet bespieden.

Zekere dag reed de Groot-Provoost zelf naar Mater. Hij kwam de heer en mevrouw Doolage een bezoek brengen. Eerst en vooral gaf hij Aleida een document. 't Was haar in eerherstelling, de vernietiging van het vonnis en de be-tuiging, dat zij gans onschuldig was bevonden. De verbeurdverklaring der goederen van Denijs van Balen was ten hare voordele opgeheven, als vergoe-ding voor 't geleden onrecht. Ze kon zich dus als eigenares van het Vossenhol beschouwen.

Elsje vroeg om Aleida's bemiddeling om even met de Groot-Provoost te mogen spreken. Ze pleitte voor Tinus, haar oom.

Doolage sprak ten beste voor Lotje en vertelde haar geschiedenis. Aleida toonde zich bereid dit meisje in dienst te nemen. De Groot-Provoost beloofde

haar Lotje de volgende dag te sturen. Ze zou geheel van vervolging ontslagen zijn. Ze had vroeger gedwaald, maar meer slachtoffer geweest dan schuldige en had oprecht berouw getoond.

Tinus' geval zou hij welwillend overwegen.

De Groot-Provoost vertelde, dat hij juffrouw Larifère naar Oudenaarde zou terugsturen. De schout had voor haar ten beste gesproken. Hij zou haar huwen.

— Eindelijk krijgt ze een man ! riep Bernard lachend uit.

— Nu, de schout is in veilige haven. Zijn vroegere meid en vriendin kwam bij de bende terecht en zit gevangen. Hij zelf wordt binnen kort van zijn ambt ontheven, want hij is een al te dwaze kwant, deelde de Groot-Provoost mee.

Hij vertelde dat tegen Dutoit een uitgebreid onderzoek aan de gang was.

Aleida vroeg haar buiten die kwestie te laten.

— Dat zal geschieden, beloofde de Groot-Provoost. Dutoit is een losbol en te Aalst zorgde hij voor alles, dat hij een lustig leventje kon leiden. Zijn bij-zit heeft hem aan de deur gegoooid. Och, Dutoit zal uit zijn post ontheven worden en een plaatsje krijgen in een kleine garnizoenstad van Frankrijk. Hij kan zijn wagenvracht verslagen meene-men, als een gedachtenis aan de wijze waarop hij de rovers bestreed.

De Groot-Provoost had dus heel wat nieuws verteld.

Ook veel edelen kwamen de Wolvenburg bezoeken. Een der eersten was graaf de Caroloso. Hij werd zeer harte-lijk ontvangen. Martijn vergezelde hem en ging in de keuken. Aan Renatus ver-telde hij dat hij de volgende week zou trouwen met Sipka.

— Ik hoop, dat zij zo'n goed en verstandig vrouwtje voor u zal zijn als Elsje voor mij. Zonder haar hadden ze

me waarachtig te Aalst onthoofd. Het vonnis lag al gereed, zei Renatus.

— Hei, hei ! waarschuwde Elsje.

Dergelijke verwittiging was tegenwoordig voldoende, om Renatus te kalmeren, zo de oude blufzucht weer boven kwam.

Martijn vertelde van Sipka's behandeling door baron de Catarijsel.

Deze baron was nu zeer beschaamd en ging weinig meer uit, beweerde hij. Zijn dochter Renilde was verloofd met een betere jonker dan La Ruwière. Vader La Ruwière was ook mensenschuw. 't Gerecht hinderde hem niet, maar hij leefde als een waanzinnige op het kasteel en had nauwelijks genoeg om te bestaan.

Bernard riep op zekere avond Elsje en Renatus in de huiskamer.

— Nu moeten we eens ernstig over onze zaken spreken, zei hij. Renatus, ge weet nog niet, dat ge mijn neef zijt.

— Uw neef, jonker ?

— Door uw huwelijk met Elsje, die de dochter is van mijn oom. Voor de wet staat zulks niet bekend en ge moet er dus maar over zwijgen. Elsje blijft even eerlijk...

— Maar terwille van mijn moeder, zei de jonge vrouw, met bevende stem.

— Juist, hernam Bernard. En andere mensen hebben er ook niets mee te maken. Toch heeft Elsje haar rechten en met Aleida heb ik het volgende bepaald. Het Vossenhol staat leeg... Een deel van het kasteel is vervallen en dat breken we af. Het overige herstellen we en we richten het in tot hoeve. En die hoeve geven we Elsje en Renatus ten geschenke. Daar gaat ge samen boeren en uw geluk beproeven.

— Neen... neen... het is te veel ! stamelde Elsje.

Maar ze moest het voorstel aanvaarden. En 's avonds zei Renatus :

— Ik heb het altijd gezegd, dat ik geen knecht zou blijven.

Hij was fier en gelukkig... Baas van het Vossenhol !

Lotje bleef als dienstmeid op de Wolvenburg en geen meesteres kon trouwer meisje verlangen.

Sander kreeg het toezicht over hoveniers en boswerkers, want Bernard nam heel wat personeel in dienst om de verwaarloosde bezittingen rentegevend te maken.

De Blommaerts en De Schepper betrokken elk een hoeve van de Wolvenburg.

Zekere dag reden de heer en de vrouwe van de Wolvenburg naar Oudenaarde. Ze werden bij notaris Lentenier tot het middagmaal genodigd.

Hun koets kwam voorbij de woning van juffrouw Larifère, die nu echter de naam droeg van de voormalige schout.

De dame zat voor het raam. Ze werd plots rood van woede en balde de vuist naar mevrouw Doolage.

— Getrouwd en nog niet gelukkig ! schertste Bernard. Dan wordt ze het nooit.

En aan tafel hoorden ze, dat het niet goed ging in het nieuwe huishouden. De oud-schout zat 's avonds liever in de herberg dan bij zijn vrouw. Eens was deze hem komen halen en toen hadden ze in de gelagkamer gevochten tot groot plezier van al de drinkebroers. Ten slotte stak de man haar buiten en fier zei hij tot zijn gezellen :

— Meent ge, dat iemand die de benede van Jan De Lichte hielp bedwingen, zich door een wijf laat ringeloren ?

Als juffrouw Larifère — zoals men haar nog noemde — niet oppaste zou haar fortuintje spoedig versmolten zijn.

Ook met de buurman leefde zij in ruzie, want ze kon het hem niet vergeven dat hij haar bijna aan Tinus gekoppeld had.

Doolage sprak met notaris Lentenier over de uitbating van zijn goederen.

SIPKA'S HUWELIJK.

V ROUW Wallens zat bij haar kinderen. Ze was een goede moeder... en ook een goede geburin voor de mededorpelingen. Ze woonde op het gebied van de Catarijsel.

Er werd geklopt. Sipka trad binnen.

Het Zigeunermeisje durfde weer op het gebied komen van de man, die haar zo wreed had laten behandelen. Ze wist dat ze nu niets had te vrezen.

— Dag Sipka, groette vrouw Wallens. Wel, wel, ik ben blij dat ik u zie.

— O, ik weet dat gij geen kwaad van mij hebt geloofd, antwoordde Sipka op dankbare toon.

— Nooit !

— Maar veel anderen wel !

— Dwaze lieden.

— Nu kom ik u een dienst vragen...

— O, gaarne wil ik u helpen, verzekerde vrouw Wallens.

— Ge weet, dat ik ga trouwen ?

— Zeker...

— Martijn, mijn verloofde, is een brave jonkman.

— Dat is zo ! Wat hij voor u deed, heeft me zeer ontroerd.

— Welnu, ik zou willen dat gij mijn bruiloft komt bijwonen met nog vijf andere vrouwen uit de buurt, die gij zelve kiest.

Vrouw Wallens keek verrast op.

— En gij noemt dat een dienst ? vroeg ze.

— Ja...

— 't Is een plezier voor ons.

— Luister, hernam Sipka. Ik vraag u dat, opdat de mensen hier zouden zien, dat ik christelijk huw en alles wat er over mij verteld was, laster is.

— Maar die praatjes gaan uit de wereld.

— Toch zou ik wensen dat zes van u bij mijn huwelijk zijn. Zij zullen dan hier kunnen getuigen, dat ik geen heiden ben... O, doe wat ik u verzoek. Ik vraag het ook terwille van hem, die mijn brave man wordt. Niemand moet hem kunnen zeggen, dat hij een heidense echtgenote heeft. Bij mijn trouw, ik weet het, zal de kapelaan van graaf de Caroloso over mijn christelijke opvoeding spreken. En de graaf zelf treedt op als getuige. Dit alles zal op de vrouwen, die ge meebrengt, een diepe indruk maken. En zij kunnen dan ook aan anderen verhalen, dat ik waarlijk een Christinne ben. O, vrouw Wallens, het is mij niet onbekend, wat er hier allemaal verteld is. En ik werd zo schandelijk behandeld.

— Maar velen hadden innig medelijken met u, beweerde vrouw Wallens.

— Jawel, doch de laster van de baron werkte ook. En de schijn was tegen me.

— Hoor eens, Sipka, ik wil gaarne komen, dat spreekt van zelf. En ik zal ook vijf kennissen meebrengen.

— Heel goed.

— En wij zullen u overal verdedigen, waar dat nodig is. Ge moogt op mij rekenen. Ik verheug me in uw geluk. En God zal u zegenen ! O, er breekt nog een betere tijd aan. Er komt weer rust.

Sipka was tevreden, dat haar verlangen zou vervuld worden.

En ze had gelijk, er was antipathie tegen de Djipten of heidenen.

Sipka droeg een stempel van haar afkomst. Men had voor het vijandig optreden van baron de Catarijsel weinig op haar gelet.

Maar nu waren sommigen haar vijandig en Sipka wilde, vooral ook voor haar echtgenoot, van elke smet gezuiverd zijn.

Ze was graaf de Caroloso zeer dankbaar voor diens edelmoedig optreden.

De dag van haar huwelijk brak aan.

Dit werd gesloten in de kapel van graaf de Caroloso. Al het personeel en de boeren en de boerinnen van het gebied waren uitgenodigd en kwamen op hun best gekleed in vrolijke stemming naar het slot.

Het humeur was te opgewekter daar er in de streek algemene verlichting heerste.

Men wist immers dat de roversbende uitgeroeid was en men zonder angst van huis kon gaan.

De boosdoeners kregen te Aalst hun verdiende loon. De processen duurden voort en evenzo de terechtstellingen.

Graaf de Caroloso en zijn familie verwelkomden de gasten.

Ook vrouw Wallens verscheen met vijf kennissen.

De graaf kende het plan van Sipka en had het volkomen goedgekeurd.

Hij ontving de lieden van de Cata-risels gebied zeer minzaam.

Een koets hield op het slotplein stil. De graaf ging er heen en blijde begroette hij nieuwe genodigden: Bernard en Aleida, Elsie en Renatus.

De edellieden van de Wolvenburg werden eerbiedig aangestaard. Ieder kende immers hun geschiedenis.

Ze traden het kasteel binnen. Elsie vergezelde Aleida om haar nog even bij de verandering van toilet te helpen.

Renatus wandelde fier onder het volk.

— Gij komt van Mater hé? vroeg een der boeren.

— Ja... ik ben de heer van het Vossenhol! snoefde de jonge man, bij wie de oude ondeugd weer boven kwam.

— Ik heb u te Aalst gezien...

— Als gevangene?

— Ja... En ze lieten u vrij?

— Die domme Fransen oordeelden altijd verkeerd. En mijn vonnis was wel

geveld. Ja, ze stonden gereed om me naar het schavot te brengen, toen er nieuws uit Brussel kwam van iemand die zoveel als koning van ons land is, dat ze Renatus Wiele, de heer van het Vossenhol, dadelijk vrij moesten laten en in eer herstellen. Die koning te Brussel, ook een Fransman, bedankte me in zijn brief, omdat ik zoveel rovers gevangen hielp nemen.

Verscheidene boeren keken Renatus bewonderend aan.

— Maar, merkte een dan toch op, het Vossenhol werd bewoond door de van Balens...

— Door bedrog!

— Ha, zo!

— Ik was de rechtmatige eigenaar, maar als wees had ik geen beschermers en het is alzo gemakkelijk een jong, ouderloos kind te bedriegen, doch nu eiste ik mijn rechten en ik werd weer in het bezit van mijn eigendom hersteld.

— Dat was ook maar rechtvaardig.

— Natuurlijk!

Zo blufte Renatus, terwijl hij op het slotplein wachtte, want hij was meegenomen als koetsier, doch dit zou hij natuurlijk niet vertellen.

Mevrouw Doolage had zich naar haar kamer begeven. Even staarde ze door het raam.

O, veel ging haar in die enkele ogenblikken door het hoofd en het hart.

Ze dacht aan al dat vroeger zwerfen in het land van Aalst, die bange tochten, aan haar strijd om de bende tegen te werken en haar familie uit het net van bedrog te bevrijden.

En daarvoor was ze tot op het schavot geweest, bijna tot onder het zwaard van de beul.

Maar nu was alles goed. God had haar genadiglijk geholpen.

En Bernard was de zoon van haar leven. O, ze zou altijd haar uiterste best

doen, om voor hem een uitnemende echtgenote te zijn.

Door haar eigen geschiedenis voelde ze, wat ook Sipka geleden had. En gaarne nam ze de uitnodiging aan, om door haar aanwezigheid bij de plechtigheid, sympathie voor het Zigeunermeisje te betonen.

Elsje hielp nu om haar meesteres het reisgewaad af te doen. Elsje zag door het raam, hoe Renatus bij de boeren stond.

— Heeft hij daar kennissen? vroeg Aleida, die de jonge man ook bemerkte.

— Renatus maakt er overal, mevrouw.

— Ja, dat weet ik... hij is zeer spraakzaam, niet waar?

— Maar ik vrees dat hij weer aan het snoeven is. Dat leert hij zo moeilijk af...

— Ge moet geduld hebben...

— Dat bezit van het Vossenhol doet hem eigenlijk geen goed.

— Maar gij zijt te nederig, Elsje. Ge wilde me nu vergezellen als kamenierster, doch eigenlijk is onze verhouding gans anders.

— Door de edelmoedigheid van mijnheer Doolage.

— Zijn beslissing is rechtvaardig.

— Maar de wet is niet zo. En och, ik was altijd goed in mijn betrekking op de Wolvenburg en verlangde niets hogers.

— De Wolvenburg en het Vossenhol zijn dicht bij elkaar. En wat Renatus betreft, hij is al veel veranderd en zal nog meer naar u luisteren.

— Dat is ook nodig, want hij heeft anders altijd van die gekke plannen, hernam Elsje. Zo zat het nu weer in zijn hoofd, om het Vossenhol een andere naam te geven.

— En welke?

— Wieleburcht! Hoe vindt hij het uit.

— Dus naar hem?

— Ja...

— Indien hij het kasteel naar u noemde, dan zou ik hem prijzen, want de naam van Vossenhol heeft voor mij veel treurige herinneringen, verzekerde Aleida.

— Ieder zou toch van het Vossenhol blijven spreken en maar lachen met de verwaandheid van Renatus. Van die verandering komt niets.

— Nu, Renatus is toch verstandig, dat hij naar u luistert.

— Hij heeft harde lessen genoeg gehad om eindelijk wat wijs te worden. Och, het gaat over het algemeen goed en ik ben er blij om, besloot Elsje.

Mevrouw Doolage was nu gereed en keerde naar beneden terug.

De klok begon te luiden ten teken, dat de plechtigheid zou beginnen.

Het volk begaf zich naar de kapel.

Het duurde niet lang of graaf de Caroloso leidde Sipka binnen.

De bruid was eenvoudig gekleed, maar het leek of haar schoonheid er nog meer door uitkwam.

Dan trad Martijn binnen. Hij droeg de uniform van zijn meester, doch het was een nieuw pak. En het stond hem kranig.

Nog andere edelen met hun dames uit de omgeving waren aanwezig.

De kapelaan sloot het huwelijk. Hij hield dan een roerende toespraak. Hij handelde even over de Heidens, die in duisternis leven. Maar ook daar klinkt de roepstem van Christus: « Komt tot Mij! »

En Sipka had die roepstem gehoord en was tot Christus gekomen, had het Evangelie leren kennen en leefde vroom en deugdzaam. Ze had veel geleden. God had haar bevrijd door rechtschapen lieden en verleende haar nu een

echtgenoot, met wie ze moedig en gelukkig door het leven kon gaan.

Velen in de kapel weenden bij die treffende aanspraak. Toen het paar buiten trad, juichte het volk het hartelijk toe.

In de grote zaal was de feesttafel voorbereid. Edelen en onderdanen zaten er aan. Maar Martijn en Sipka namen de ereplaats in.

Er heerste een vrolijke stemming. Men at en dronk smakelijk en er was overvloed.

Men vroeg weldra om een liedje...

De boeren waren verlegen, zo in het gezelschap van heren. Maar een begon en het was een uitnodiging.

Ja, dat was een uitnodiging voor anderen, om liedjes aan te heffen. En er waren navolgers...

Renatus zweeg. Hij immers voelde zich hier als een heer. Hij was de meester van het Vossenhol.

En hij moest zijn stand houden. En Elsie was tevreden, dat hij zijn mond hield. Wie weet, waar Renatus anders mee voor de dag zou gekomen zijn?

Ook ging men dansen op het slotplein. De graaf had voor een flinke speelman gezorgd, die zijn uiterste best deed.

Zo eindigde de blijde dag.

En niemand in 't ronde, zou nog iets kwaads van Sipka hebben verteld.

Vrouw Wallens en haar vriendinnen zorgden, dat ook op hun dorp bekend werd, welke eer men het eens zo veracht Zigeunermeisje had aangedaan...

De volgende dag ging Sipka naar Renilde de Catarijsel.

Deze was niet op het huwelijk geweest. Velen zouden haar aanwezigheid niet begrepen hebben. Maar daarom verheugde de edele jonkvrouw zich niet minder in het groot geluk van haar vroegere beschermeling...

En Sipka vatte haar dankbaarheid samen in de woorden:

— Alles wat ik nu ben en bezit heb ik tenslotte toch aan u te danken en nooit zal ik dit vergeten...

ZIJN LAATSTE BEDRIJF.

DUTOIT verliet 's morgens zeer vroeg de stad Aalst. Hij wilde bij zijn vertrek niet gezien worden... Smadelijk werd hij weggestuurd. En hij was hier eens de oppermachtige meester geweest.

— Maar nog geef ik Aleida van Balen niet op, grijsde de schurk, toen hij buiten de poort was. Gedwongen zal ze me vergezellen naar Frankrijk, al heeft ze machtige beschermers.

Een nieuw plan was bij Dutoit opgerezen.

Uit Brussel had men bericht gezonden, dat hij te Rijsel op een bestuursbureel werkzaam werd gesteld.

Hij zou dus een eenvoudige klerk worden.

't Was uit met pralen en pronken, met meester spelen en aan welvoorzien tafels te zitten.

De Groot-Provoost had hem gezegd, hoezeer hij mocht tevreden zijn, dat men hem met rust liet.

't Had erger kunnen aflopen. Maar de overheid drong niet aan op een grondig onderzoek naar Dutoit's gedrag.

Dutoit vond dit een schrale troost.

— Ik ga vooreerst niet naar Rijsel, nam hij zich voor.

Hij bezat een vrij grote som, door aftruggelarijen bijeenverzameld.

Hij kon het nog voor een tijdje uithouden in Vlaanderen en zou wel een reden vinden om zijn afwezigheid te Rijsel te verklaren.

Hij voelde haat tegen Doolage.

Deze overwon, werd nu geëerd, had

veel overvloed. En Aleida was bij hem terug !

Dit vooral kon Dutoit niet verdragen. Aleida had hem verstoten en de dood verkozen boven de vrijheid, welke Dutoit haar beloofde.

Ze woonde nu op de Wolvenburg.

— Maar ik haal haar daar weg en Doolage zal toch de tanden knarsen van woede, mompelde de grimmige ruiter, nu hij Aalst verliet.

Even zuchtte hij.

— Neen, vervolgde hij, ik plooi me niet zo gemakkelijk als ze denken. Ik laat me nog geen schrik aanjagen. Ze zullen te Rijsel wat geduld mogen oefenen en ik zal daar komen, als ik wil, maar niet als zij het mij gebieden. En ik blijf geen klerk, die mijn broek verslijt op een bank. Ik ben meer gewoon. Ik moet Aleida van Balen eerst van de Wolvenburg halen en, al lijkt het moeilijk, dit moet gelukken...

Hij had reeds aan hulp gedacht. Hij kende juffrouw Larifère of nu de vrouw van de schout van Oudenaarde en die zou hem wel haar bijstand verlenen, misschien door haar echtgenoot.

— Ik moet sluw te werk gaan, besloot Dutoit. Och, op deze vervelende weg heb ik tijd genoeg, om alles te overwegen.

Hij reed over Erpe en Burst. In dit dorp hield hij even op aan het kasteel. Hier woonde immers de vader van La Ruwière.

— Misschien kan ik die oude dwaas nog wat geld ontlenen, dacht de schavuit.

Een portier kwam naar de poort.

— Ik moet mijnheer La Ruwière spreken, zei Dutoit op hoge toon.

De portier kende hem wel.

— Mijn meester spreken ? hernam hij.

— Ge hebt me toch verstaan ?

— Heel goed. Maar ik kan uw ver-

zoek onmogelijk inwilligen, want de oude heer ligt op zijn uiterste, sprak de dienaar kalm.

— Dat liegt ge ! schreeuwde Dutoit.

— Waarom zou ik leugens vertellen ? En is het zo ongelooflijk, dat mijn arme meester, door de jaren en het verdriet geheel ondermijnd, nu aan het sterven is ?

— Ik wil hem toch zien ! tierde Dutoit. Laat me dadelijk door !

— Neen, heer !

— Wat ! Zoudt gij dat aan een Frans officier beletten ? vroeg Dutoit woedend. Weet wel, wat ge doet, kinkel !

— Een officier moet een sterfbed eerbiedigen, merkte de portier kalm op. Gij gedraagt u als een ruwe soldaat.

— Ge zijt een brutale vlegel ! Maar nu is mijn geduld uit.

— Ik doe mijn plicht, heer, en ik zeg u, dat ge hier niet binnen treedt. Ge hebt geen zaken met ons. Vorder uw weg !

— Maar bedenkt dan toch, dat ik met bevelen kom van de hoogste overheid. Vergeet niet, dat het kasteel van Burst een rovershol is.

— Jonker La Ruwière heeft zijn straf ontvangen, maar de vader is niet schuldig. En ik weet, dat men hem niet zou hinderen. Gij hebt te Aalst niets meer te vertellen en ik zal niet toelaten, dat gij om de een of andere reden een oude, afgeleefde man nog komt lastig vallen en misschien bedriegen...

— Vlegel !

Dutoit wilde zijn zwaard trekken, zo driftig werd hij bij de woorden, welke hem zeer raakten, maar de portier sloeg de poort dicht en grendelde ze.

Dutoit liet enige vloeken horen, doch reed dan verder, wel begrijpend dat hij te Burst zijn doel niet zou bereiken.

De portier had waarheid gesproken.

De oude La Ruwière lag op zijn uiterste en hij verlangde ook te sterven.

En eenzaam lag de oude man in een der haveloze kamers van het vervallen slot...

Slechts een dienaar was bij hem gebleven, de oude portier. En deze waakte over de ongelukkige meester.

Zo had hij nu Dutoit buiten gehouden. En niemand zou het sterfbed van de ongelukkige storen.

*

Dutoit vervolgde zijn reis.

Wat verder haalde hij enige ruiters in. Een van hen was graaf de Caroloso. Dutoit kende hem wel en in het voorbij rijden nam hij een hooghartige houding aan.

— Goede reis en dat Vlaanderen u nimmer moge terug zien! riep de graaf hem toe.

Dutoit wendde zich woedend om.

Maar hij voelde zich machteloos. Zijn gezag bestond niet meer.

— Ik ben blij, al deze lomperikken te kunnen verlaten en naar het land der beschaving terug te keren! sprak hij spottend.

— 't Is te hopen, dat gij er een andere beschaving zult leren dan die welke gij ons hebt getoond, hernam de Caroloso. Als een smadelijk verslagene wordt ge heen gezonden. Onrecht gebiedt niet.

— O, we zullen oude rekeningen toch wel vereffenen. Zeg dat aan uw vriend van de Wolvenburg! hernam Dutoit op dreigende toon.

Hij gaf zijn paard de sporen en reed snel de groep voor. Maar de schurk had dan spijt over zijn woorden.

— Ik moest me niet zo bloot geven, mompelde hij. Het ware beter mijn plannen geheel te verduiken. Nu, die lompe kasteelheer meent, dat ik naar Frankrijk reis.

Aan Oombergen hield hij weer halt.

Hij kende nu de streek genoeg, om te weten dat hij over Leeuwerger en Zottegem naar Mater kon rijden. En die weg lokte hem... Hij dacht aan de schone Aleida. Zo hij nu eens durf toonde en stout naar de Wolvenburg zelf ging, naar zijn vijand, maar spijt toonde en vriendschap huichelde...

Dan was hij heel dicht bij zijn doel.

Maar hij vermoedde, dat Doolage wel ingelicht zou wezen over de ware toestand en Dutoit's ongenade.

En Aleida zou zeker weigeren de Franse officier nog te ontvangen. Dutoit kende haar fierheid, waardoor ze zelfs de dood had veracht.

Dadelijk dan ook liet hij dit plan varen.

— Ik moet naar Oudenaarde, besliste hij. Vandaar uit kan ik werken.

Hij gaf zijn paard de sporen.

Nog voor de middag kwam hij in het stadje aan. Hij stalde zijn paard.

Dan begaf hij zich naar de woning van juffrouw Larifère zoals de dame nog altijd werd genoemd, al had ze nu de naam van de schout aangenomen.

Dutoit liet de klopper vallen.

Juffrouw Larifère deed zelf open en bloosde, toen ze de officier zag.

Ze kende hem, maar ze wist niet, dat hij in ongenade lag.

— Mag ik u eens een bezoek brengen? vroeg Dutoit op hoffelijke toon.

— O, kom binnen, nodigde de dame hartelijk en ze leidde hem in het bekend salet.

— Ik ben zo blijde, weer eens een beschaafd mens te zien, verzekerde ze. O, ik ben zo ongelukkig!

Ze veegde aan haar ogen. Dutoit kustte haar de hand.

— Ge bedroeft me door die woorden sprak hij huichelend.

— Ongelukkig gehuwd! jammerde Larifère. Ik heb een slechte man. De schout werd uit zijn ambt ontzet en

doet niets anders dan drinken. Nu is hij weer al drie dagen op zwier. En dat is alles met mijn geld. O, waarmede heb ik dat verdiend ?

— Zo'n engelachtige vrouw moest door haar echtgenoot op de handen gedragen worden, beweerde Dutoit. En het is een schurk, die u het leven zuur maakt.

— O, ja... heer !

— Een onmens !

— Dat is hij...

— Waarom laat ge u van hem niet scheiden ?

— O, ik zou het gaarne willen, maar de overheid luistert niet naar mijn klagen.

— Dan doet ze haar plicht niet.

— O, neen !

— Goed dat ik eens kom en dit alles verneem.

— O, ja, heer ! Kunt u mij helpen ?

— Zeker, en ik doe het met veel genoegen.

— Gij hebt veel macht !

— Ja...

— En ge zijt rechtvaardig !

— Dat is mijn eerste betrachting !

— O, wat ben ik verheugd over uw bezoek ! verzekerde juffrouw Larifère. Ge geeft me weer hoop... weer levensmoed...

— Ge moogt de moed niet zo gauw laten varen...

— Maar wat heb ik al niet ontmoet ? Schurken belaagden me...

— Maar eigenlijk zijt ge toch het meest bedrogen geworden door Doolage de heer van de Wolvenburg te Mater, zei Dutoit, die spoedig op zijn eigenlijk onderwerp wilde geraken.

— Dat is waar, mijnheer. Het gedrag van die man was schandelijk. En ik kan niet begrijpen, hoe men hem ongemoeid heeft gelaten.

— Vreemde invloed ! Ik zeg het onder ons...

— En zijn vrouw, die bij hem mocht terugkeren !

— Een lid der roversbende van Jan De Lichte ! O, ik weet het wel.

— Had de beul toch maar vlugger zijn werk gedaan ! wenste de dame. Dan ware de genadebrief te laat gekomen !

— Waarde vriendin, gij behoeft er mij niet van te overtuigen, dat er groot onrecht is geschied, hernam Dutoit. En ik kan er me niet bij neerleggen. Ik heb daartoe een te sterk rechtvaardigheidsgevoel... Doolage moet gekastijd worden en de konkelaarster, die nu zijn vrouw is, eveneens. En die gedachte leeft te sterker in mij, nu ik hoor, hoe ongelukkig gij zijt en mij herinner, dat die lomperik van de Wolvenburg daar ook schuld aan heeft.

— Veel schuld...

En de oude dame deelde mee, hoe Doolage haar in deze zelfde kamer zijn liefde verklaarde, maar haar dan voor de gek hield.

— Welnu, wat het gerecht naliет, zal ik doen ! verzekerde Dutoit. Het is ridderplicht, het is rechtvaardig... Doolage en zijn vrouw moeten gestraft worden. En om dat doel te bereiken, zal ik de hulp van uw man nodig hebben.

— Maar hij is geen schout meer...

— Dat weet ik. Toch zal ik hem gebruiken... En dan krijgt hij zelf zijn beurt... Ik bevrijd u van de onwaardige die uw lief talligheid zo grof misbruikt. Luister naar mijn plan. Ik heb ook uw bijstand nodig. En ik ben overtuigd dat gij mij wilt helpen.

— O, gaarne !

— Welnu, gij schrijft een briefje aan Aleida van Balen, onder een andere naam. Maar ze moet in het geschrift een vrouwenhand zien. Gij stelt u voor als arm en ziek en beweert dat gij haar spreken moet, om een ernstige mededeling te doen over haar oom, de oude van Balen, die dood is... Maar ge wilt

met haar alleen spreken. Ge wendt voor dat gij u in een huis bevindt ergens bij Edelare. Het is daar eenzaam, Aleida zal komen. En ik licht haar op met de hulp van uw man.

— En dan ?

— Wel, ik zal haar naar Frankrijk voeren en haar daar voor de rechtbank brengen, onder beschuldiging van rove-rij. En ik verzeker u, dat er in Frankrijk geen machtige invloeden zullen zijn, om haar te redden. Zo beroof ik Doolage zijn vrouw, en dat zal voor hem een zware straf wezen.

— O, gewis ! Maar als hij nu eens zijn vrouw vergezelt...

— Te beter ! Dan gaat hij mee naar Frankrijk en komt hij er ook voor het gerecht.

— O, als dat kon lukken ! riep jufvrouw Larifère uit.

— Het moet.

— We moeten natuurlijk in het ge-heim handelen.

— Ja, en ik neem alles op mij.

— 'k Wil alles doen wat ge zegt.

— Dat begreep ik wel.

— O, ik haat Doolage.

— Ge hebt er ook alle reden toe.

— En zijn vrouw is ook een konke-laarster, verklaarde juffrouw Larifère, bij wie hevige jaloersheid oplaaide, telkens als ze aan Aleida dacht.

— 't Zou kunnen zijn dat ik Aleida van Balen hier enige uren moet verber-gen.

— In mijn huis ?

— Ja...

— O, dat kan, als niemand het be-merkt.

— Dat verhinderen we.

Juffrouw Larifère nodigde Dutoit aan het noenmaal en dan bespraken ze het plan nog in bijzonderheden.

De naieve dame had een onbeperkt vertrouwen in de sluwe schurk.

Na de middag hielp de deugniet haar

bij het briefje, dat mevrouw Doolage van de Wolvenburg moest lokken.

Daarna zou Dutoit de voormalige schout opzoeken. Hij vond de verlopen kerel in een kleine herberg aan de bui-tenzijde der stad.

De voormalige schout was half dron-ken. Dutoit lokte hem mee... En bui-ten op straat zei hij :

— Vriend, ik weet dat gij onrecht-vaardig behandeld zijt geworden.

— Gij zijt tenminste een rechtscha-pen man ! riep de echtgenoot van juf-frouw Larifère uit. Ja, ze hebben mij zeer onrechtvaardig behandeld... mijn verdiensten met ondank beloond, me weggejaagd als een hond.

— Maar dat zal veranderen, verze-kerde Dutoit. En ik heb tot taak aller-lei onrecht te herstellen. Daarvoor kom ik naar Oudenaarde.

— Dat hoor ik met genoeg, brab-belde de voormalige schout. Zet ge mijn opvolger af ?

— Dat gebeurt, maar ge moet wat geduld hebben en mij helpen. Kom mee, ik moet u ernstig spreken, doch liefst buiten de stad. Gij kent toch wel een herberg waar niemand ons zal beluist-eren ?

— O, ja !

— Waar ?

— Dicht bij Edelare... of ook wel naar de zijde van Mooregem.

— 't Liefst naar de kant van Edela-re... Dat is dicht bij Mater dan het andere dorp, denk ik...

— Dan Mooregem, ja... want Moore-gem ligt juist aan de andere zijde...

— Dan naar Edelare.

— Willen we eerst nog een beker le-digen ?

— Buiten...

— Te Oudenaarde brouwen ze goed bier...

— Maar dat verkopen ze buiten toch ook, niet waar ?

— Jawel... Oudenaarde mag er zijn, zwetste de voormalige schout. Hier zitten felle drinkers...

Maar Dutoit was van mening dat men buiten ook een goede beker kon nemen. De afgedankte kommandant van Aalst wilde hier in de stad niet te veel in het oog lopen.

De Franse goeverneur, pas hier aangesteld, kon wel weten, wat er te Aalst was gebeurd.

De twee schavuiten verlieten dus Oudenaarde en beklommen de heuvels over de Schelde...

Onderweg stookte Dutoit de vroegere schout op tegen Doolage en beweerde, dat deze de afzetting van de schout had bewerkt.

Zo bereidde hij zijn loens plan voor.

Hij begreep, dat de schout wel enige kerels kende, die voor wat geld Aleida van Balen zouden oplichten...

DE BRIEF.

ELKE dag werd een lid van de bende terecht gesteld of gezeseld of gebrandmerkt.

Altijd waren er veel toeschouwers, ook van buiten de stad. Maar Jan De Lichte moest zijn beurt nog krijgen.

Tinus verscheen ook voor de krijgsraad. De Groot-Provoost dacht aan de bede van Elsje. Men legde Tinus bespieding en heling ten laste, ook enige kleine diefstallen.

Feitelijk geroofd had hij niet en evenmin vermoord... Zijn bedrog jegens jufvrouw Larifère bleef buiten de zaak.

De Groot-Provoost veroordeelde de man tot verbanning uit het land van Aalst. Hij achtte zulks ook de beste oplossing voor Elsje en Renatus. Anders bleef de vagebond als een lastpost in hun nabijheid.

Tinus kreeg verlof deze uitspraak aan zijn familie te melden.

Renatus trok naar Aalst; 't was op verzoek van zijn vrouw.

Renatus ontmoette Tinus in de gevangenis.

— Wel man, zei hij, ge zijt er goed van afgekomen. Ze hebben u zelfs niet gezeseld en ook geen warm ijzertje op uw lijf gezet...

— Maar verbannen!

— Nog niet tevreden?

— Waar moet ik heen?

— De wereld is toch groot genoeg.

— En op mijn ouderdom.

— Ouderdom... ouderdom! En ge wilde nog trouwen. Jammer voor u dat het zaakje mislukte hé? 't Leek zo schoon.

— Dat kon niet lukken... ik heb het altijd gezegd.

— Het was toch mijn schuld niet. Maar och, wees heel tevreden, dat ge er zo van afkomt! En dat hebt ge aan mij te danken, verzekerde Renatus, bij wie de oude zucht tot snoeven weer boven kwam.

— Aan u?

— Ja... ik heb de Groot-Provoost voor u ten beste gesproken, toen hij ons een bezoek op de Wolvenburg bracht. Hij bood mij zijn verontschuldigingen aan, omdat hij me zo lang had laten zitten. Het was dus een goede gelegenheid om een woordje voor u te doen en ge hebt ondervonden, dat het hielp. Ge zijt toch vrij.

— Dat was braaf. Maar Elsje heeft het zeker gedaan?

— Man en vrouw zijn immers één, Tinus.

— Dat is waar! Ge hebt een braaf vrouwtje, Renatus.

— Dat weet ik al lang! Hadt gij maar meer naar Elsje geluisterd. Doch ik zal u nu geen sermoen geven. Ik heb wat beters.

En de jonge man schonk Tinus een som geld.

— Dat is om u in de vreemde te helpen, vervolgde hij. En nu beter leven. Ge hebt nog een tijd voor u, om een treffelijk burger te worden.

— En waar zou ik gaan wonen ?

— Wel, ergens bij Gent. Ge zijt niet gebrandmerkt, dus ook niet getekend als lid van de bende. Zwijg over uw verleden. Weet ge wat, Tinus ? Ge zijt reeds door veel watertjes gezwommen en ge moet nu ook uw plan trekken.

— Er zit wel niets anders op.

— Houd u moedig en flink.

Renatus nam afscheid. Hij voelde zich toch niet op zijn gemak in de gevangenis. Men moest hem weer eens aanhouden.

De jonge man verliet ook dadelijk de stad. Onderwege dacht hij over zijn lot. Hij had nu een bijzonder geluk en hij zwoer een goede echtgenoot te zullen zijn. Meester van het Vossenhol. Wel, hij was als een edelman. Wie had dat ooit kunnen denken ?

Renatus nam de diligentie naar Oudenaarde. Men reisde nu gerust.

*

Renatus Wiele moest Bernard spreken.

Er was bezoek op de Wolvenburg. Graaf de Caroloso was er voor enkele dagen.

Toch stond Bernard aan Renatus enige ogenblikken toe.

— Heer ik ben naar Aalst geweest, vertelde de echtgenoot van Elsje.

— Ja, dat weet ik. En Tinus is vrij. Wat gaat hij doen ?

— Ergens bij Gent wonen. Dat heb ik hem aangeraden. Hij mag in het land van Aalst niet blijven.

— Nee... Hij is er goed van afgekomen... En dat hij een heel eind van Elsje blijft, is het beste...

— O, ja... zulke familie is compromitterend. Maar, heer, in de diligentie

viel ik in slaap en zo reed ik te ver, vervolgde Renatus.

— Tot Oudenaarde ?

— Ja... Doch het moest zeker zo zijn. Want ik kwam te voet naar huis en onderweg zag ik twee oude kennissen, twee deugnieten...

— Zo ! Wie dan ? vroeg Doolage met meer belangstelling.

— De afgezette schout van Oudenaarde, die met juffrouw Larifère is getrouwd... en Dutoit, de valse officier.

— Wat ! Was Dutoit te Edelare ? En met die dronkaard ?

— Ja, heer, ik heb hen beiden duidelijk herkend. Ze stonden te fluisteren voor een herberg en ik durf er een eed op doen, dat ik de naam Wolvenburg gehoord heb...

— Kondt ge anders niets van hun gesprek verstaan, Renatus ?

— Neen... want ze zagen mij... en trokken zich terug... Ik geloof niet, dat ze mij herkend hebben, want het scheerde reeds. Ik achtte het mijn plicht u te waarschuwen.

— Ge hebt wel gedaan, Renatus, hernam Doolage. En let op in de omgeving. Dutoit is weggejaagd uit Aalst en kan wel op wraak zinnen. Bedankt voor uw waakzaamheid.

Binnen vertelde Doolage, wat hij van Renatus vernomen had.

Graaf de Caroloso zei, dat hij Dutoit ontmoet had bij Oombergen.

't Was goed de kerel in het oog te houden, want hij had bedreigingen laten horen en zeker was hij zeer verbitterd.

— En die afgedankte schout is een karakterloze kerel, hernam Bernard. Hij maakte zich belachelijk in de stad. Och, Aleida, kijk zo bezorgd niet. We zijn gewaarschuwd.

— Die schout is immers getrouwd met een zonderlinge dame ? vroeg de graaf.

— Ja, en te Oudenaarde spot men met hem, beweerde Bernard. De Oudenaardisten doen dat gaarne met hun schouten. Dat zit hun in het bloed. Kent gij de geschiedenis niet van de lantaarns van Oudenaarde ?

— Neen...

— Dan moet ik u die even vertellen. Misschien kan ik dan die angstige trek van Aleida's gelaat weg toveren. 't Is een oud verhaal.

— Wel, ik houd van oude verhalen, verzekerde de Caroloso.

En Bernard vertelde :

— Heel lang geleden, kende men geen straatlantaarns. Men sukkelde bij avond maar in het donker en dat was te erger, omdat veel straten geheel ongeplaveid waren en vol kuilen en putten lagen. De overheid van Oudenaarde wilde de toestand verbeteren. De burgemeester zond een bode uit en die moest nu overal roepen :

« Aan de bevolking onzer goede stede » wordt bekend gemaakt, dat te beginnen van morgen niemand meer na het » invallen der duisternis mag uitgaan » zonder lantaarn... »

Dit bevel werd pruilend onthaald.

De volgende avond ging de schout der stad met zijn dienaren rond, om te waken dat het gebod der heren stipt werd uitgevoerd. Hij zag geen lichten en boos stapte hij bij een groepje weerspanningen. Hij zou zijn gezag doen gelden.

— Hei, ge overtreedt de verordening van de stad ! riep hij nijdig. Mee naar het wethuis ! We zullen u eerbied leren.

— Waarom ? vroeg de voorste der burgers.

— Waar is uw lantaarn ? Ha, ge meent nu de bevelen der stad te overtreden ! We zullen u anders leren. Mee, zeg ik u ! tierde de schout.

— Maar we overtreden niets ! We hebben een lantaarn, hernam de man.

En de andere burgers hieven hun lantaarns omhoog, doch in geen enkel brandde licht.

— 't Licht ! schreeuwde de schout.

— 't Licht ? vroeg een der mannen verwonderd. We hebben 't bevel gehoorzaamd en dit zegt, dat niemand mag uitgaan zonder lantaarn. Doch er werd niet bijgezegd, dat er licht in branden moest.

De schout begreep dat deze burgers hem een poets gespeeld hadden... en hij was machteloos tegen hen. Ze waren gehoorzaam geweest. Veel nieuwsgierigen hadden zich rond 't groepje verzameld en lachten hartelijk met de burgers mede. En weldra liepen allen met lantaarns zonder licht.

De volgende dag een nieuw bevel !

— In elke lantaarn moest een kaars staan, riep de bode der stad.

De burgers plaatsen een kaars in hun lantaarn, maar staken ze niet aan.

Een derde gebod ! De kaars moest branden.

De brave poorters stribbelden niet tegen, staken de kaars aan, maar hielden de brandende lantaarn onder hun mantel. De overheid kon nog niemand straffen, want haar bevel werd trouw opgevolgd.

Een vierde afkondiging ! De lantaarn met de brandende kaars moest zo gehouden worden, dat ze goed haar licht verspreidde.

Nu bereikte de burgemeester zijn doel en de burgers moesten erkennen, dat het bevel verstandig was, want nu konden ze veiliger over straat gaan dan vroeger, toen ze soms builen of bloedneuzen opliepen.

— Ja, die oude kerels hielden van een grap en vooral tegen een schout. Maar hij, die al veel te lang de baas in de stad speelde, verdient bespot te worden... Dutoit wil hem zeker gebruiken voor het een of ander... We zullen

wel vernemen wat, verzekerde Bernard.

— Die Dutoit is een slechte kerel en tot alles in staat. Dat weten we nu genoeg, sprak Aleida.

— Maar we zijn verwittigd. Renatus heeft verstandig gehandeld. Kom, niet ongerust zijn, zo bemoedigde Bernard zijn vrouw.

Hij gaf strenge bevelen aan het personeel en die nacht werd er goed gewaakt op de Wolvenburg.

Maar er gebeurde niets bijzonders.

Na de noon reden Bernard en de graaf uit, om zelf eens een onderzoek in te stellen. Laat in de namiddag kwam er een bode.

Hij bracht een briefje voor mevrouw Doolage. 't Was van een onbekende vrouw, beweerde hij, een zieke die te Edelare verbleef. Meer wist de man van haar niet. Hij had voor een beloning er in toegestemd het briefje te bezorgen.

Aleida las dit. Het luidde als volgt :

« Weledele Vrouwe,

« Iemand, die u gaarne alleen spreken zou, verzoekt u bij haar te komen. O, doe het heden nog, want de dood beloert mij. Ik ben stervend...

» En ik heb u gewichtige mededelingen te doen over de van Balens en andere personen.

» Deze mededelingen zijn voor u van het grootste gewicht. En tevens zal ik » mijn geweten ontlasten, wat mij rust » zal schenken.

» Verstoot de bede niet van iemand » die op het punt staat in de eeuwigheid te gaan. O, zorg dat ik in vrede » de reis kan aanvaarden. God zal er u » voor zegenen en belonen.

» Ik verwacht u dadelijk en lig hier » in spanning te wachten op uw komst.

Een boetvaardige. »

Dit briefje in het Frans geschreven, ontroerde Aleida diep.

Het was de bede van een stervende, van iemand die gereed stond de wereld

te verlaten. Aleida dacht niet aan een list.

Ondanks al het leed en de verongelijking, welke ze reeds had ondervonden, ofschoon ze dikwijls belaagd was geworden, was Aleida toch nog te goedgelovig, soms te naief.

Ze bracht dit schrijven niet in verband met de aanwezigheid van Dutoit in de streek, van zijn samenzijn met de schout.

En bovendien had men de kerels niet meer gezien... Zeker waren ze reeds verdwenen.

Doolage en de Caroloso waren nog uit.

Aleida besloot dadelijk naar Edelare te rijden. Het was nog licht. En spoedig kon ze bij de zieke zijn.

— Neen, ik mag een stervende niet laten wachten, mompelde ze.

't Was plicht het verzoek te voldoen. Als ze op de terugkeer van haar man wachtte, kon het misschien te laat zijn.

Aleida gaf bevel haar paard te zadelen.

— Gaat mevrouw nog uit ? vroeg Sander verwonderd.

— Ja, even maar...

— De avond zal spoedig vallen, mevrouw.

— Och, de streek is nu immers rustig, Sander. We horen niet meer van aanrandingen. De rovers zijn verdwenen.

— Maar mevrouw weet toch, wie er gisteren in de omtrek werd gezien...

— Vandaag niet meer... En heeft Renatus Wiele zich niet vergist ? Hij babbelt zo gemakkelijk en heeft grote fantasie.

— Dat is wel waar, al is hij veel veranderd in zijn voordeel.

— Oude gebreken leert men moeilijk af.

— Maar wil ik mevrouw vergezellen, hernam de dienaar.

— Wel neen, het is de moeite niet waard. Ik zal spoedig terug zijn. Ik moet slechts een klein eind van het kasteel zijn. Ik keer vlug terug.

Aleida wist, dat de knecht vandaag veel gewerkt had. En ze wilde hem verdere moeite besparen.

Och, ze was niet meer bevreesd.

Gisteren had ze angst gevoeld, maar dat was onder de indruk der herinnering aan Dutoit te Aalst, aan zijn bezoeken in de gevangenis, toen men haar ter dood had veroordeeld.

Nadien was ze kalmer geworden.

Wat kon Dutoit nog doen? Hij lag in ongenade. Hij moest Vlaanderen verlaten. Hij bezat niet de minste macht meer. Men had hem te Aalst verjaagd.

Misschien was hij gisteren nog eens aan het drinken geweest, omdat hij het te laat vond verder te reizen. Hij had waarschijnlijk nog kennissen te bezoeken.

Maar vandaag moest hij zich al weer een heel eind van Oudenaarde bevin-den.

Zo had Aleida bij zich zelve geredeneerd.

En gewis zou Dutoit zich niet bij de Wolvenburg wagen. Ze kon een binnenweg nemen.

Het paard kwam voor.

— Dat ik toch meeding, hernam Sander in zijn bezorgdheid.

— Waarlijk, het is niet nodig, verzekerde Aleida. Ik ben dadelijk terug. En wellicht ontmoet ik mijnheer en de graaf. Maak u niet in het minste ongerust. Er is geen reden toe.

Aleida steeg in het zadel. Ze verliet de Wolvenburg. Ze koos een binnenweg door het bos.

In het woud was het stil nu. Dit had zijn afschrik verloren, gelijk alle bossen in het land van Aalst en Oudenaarde.

In de hutten en op de hoeven spraken men over de kastijding der rovers.

Nu ging deze, dan die naar Aalst een terechtstelling bijwonen.

En de bijzonderheden deden de ronde. Men vertelde ze gaarne voort.

Wie nog verdacht kon worden, had angstig de streek verlaten... Of wie bleef, hield zich heel stil, om niet aangehouden te worden.

Aleida van Balen hechtte geloof aan de brief, haar door een bode gebracht.

De gedachte kwam niet bij haar op, dat men haar een strik legde...

Maar in de beproevingen was haar karakter sterker geworden. De vrouwe van de Wolvenburg vertrouwde op eigen kracht. Ze was gewapend nu.

Niet om Dutoit, maar om steeds voorbereid te zijn op ontmoetingen.

Men had vreemde bezetting in Vlaanderen en ook onder de gehuurde soldaten waren kerels, die in niets hoger stonden dan de medewerkers van Jan De Lichte.

Zo draafde Aleida van Balen heen, menend onthullingen te horen over de van Balen's, gewichtig nieuws en bereid om een stervende te troosten en te be-moedigen.

Ze had zelve veel geleden en kon de droefheid van andere meevoelen.

En ze wist wel, dat de tijden velen op een dwaalspoor brachten. Later kwam dan het berouw...

*

Graaf de Caroloso en Bernard Doolage hadden de omtrek afgereden, om te onderzoeken of Dutoit nog in de omgeving rondwaalde.

Ze hadden geen spoor van de kerel ontdekt.

En Doolage begon te denken dat Renatus gefantaseerd had.

Zo kwamen beide vrienden te Oudenaarde. Ze bezochten notaris Lentenier.

Deze wist, dat Dutoit inderdaad bij juffrouw Larifère gezien was. Hij had er zeker een afscheidsbezoek gebracht.

Maar notaris Lentenier was ook overtuigd, dat de in ongenade gevallen officier het niet meer zou wagen nog iets uit te halen.

Hij rustte hier waarschijnlijk op zijn reis naar Frankrijk uit.

Lentenier drong aan, dat Bernard en graaf de Caroloso wat bij hem zouden blijven. Ze konden dan eens gezellig kouten.

Beide heren stemden toe.

Maar Doolage zat er toch niet rustig. Hij dacht altijd maar aan de aanwezigheid van Dutoit rond Edelare. Renatus moest eens niet gefantaseerd hebben...

DE HINDERLAAG.

DUTOIT had de medewerking van de voormalige schout verkregen.

Aan deze had hij niet gezegd, dat hij Aleida van Balen voor een rechtbank in Frankrijk wilde brengen. Hij begreep wel, dat de schout dat niet zou geloven.

Maar Dutoit had hem iets anders voorgespiegeld.

— We moeten een daad stellen, waarop de aandacht wordt gevestigd, zo had hij tot de man van juffrouw Larifère betoogd. Ik wil Aleida van Balen oplichten. Dat zal geweldige opspraak wekken. De overheid in Frankrijk krijgt er kennis van en ik zal mij verantwoorden. Ik wil dan verklaren zo gehandeld te hebben, omdat er hier twee maten en twee gewichten worden gebruikt door mijn eigen landgenoten. Men straft de armen en ontziet de groten. Men onthoofdt en radbraakt werklieden, die rovers werden, doch spaart de edelen, welke even schuldig zijn. Ik houd Aleida ter beschikking van de overheid om haar scherp te ondervragen. Zo gaat de steen aan het rollen en zal menigeen, die nu baas speelt, onaangename ervaringen opdoen.

Op die wijze trachtte Dutoit de voormalige schout voor zijn plannen te winnen.

De schout nam dit wel voor goede munt op.

Trouwens hij vond in Dutoit een mede-verongelijkte, een lotgenoot en dat stemde hem solidair.

De verlopen kerel, die eens de orde te Oudenaarde had moeten handhaven, luisterde thans aandachtig naar de plannen van de verjaagde officier.

Maar deze verzweeg, dat ook juffrouw Larifère in de samenzwering mee deed.

De schout ging trouwens niet naar huis. Hij vermoedde niet dat, terwijl hij in de herberg zat te drinken, Dutoit bij zijn vrouw avondmaalde.

Dutoit had dus de medewerking van de deugniet verkregen.

De voormalige schout moest drie helpers zoeken, drie vagebonden, die voor geld bereid waren de bevelen van een Frans overste uit te voeren, zoals de man van juffrouw Larifère hun wijs maakte.

Ze gingen gewillig met deze mee naar het bos van Edelare, want de schout was overtuigd, dat Aleida van Balen langs daar zou komen.

Zo Doolage haar vergezelde was men met volk genoeg, om ook hem te overmeesteren.

Een buitenman kreeg last voor een beloning, de brief te bezorgen. Een herbergdochter, een deerne die dikwijls met de schout meedronk, gaf hem de brief, om de bode te doen geloven, dat geen man achter de zaak stak.

De schurken en hun huurlingen verborgen zich in het woud.

Dutoit verkeerde in spanning.

— Als Aleida van Balen nu maar komt, zei hij tot zijn bondgenoot.

— Dat zal ze zeker doen, beweerde de echtgenoot van Larifère. Ze hangt altijd de liefdadige uit, om in de streek

een goede naam te krijgen. En zeker komt ze de stervende troosten.

— En horen, wat deze weet van haar oom en neef, grijnsde Dutoit.

De mannen zaten achter de struiken en wachtten de komst van mevrouw Doolage af.

De drie vagebonden meenden, dat ze rovers moesten aanhouden of kerels, die het Franse leger bedrogen of bestolen hadden.

Op het laatste ogenblik deelde de schout hun mee, dat vooral een vrouw moest aangehouden worden.

— Een liefje voor de officier ? vroeg een der deugnieten.

— Neen... neen...

— Och, het kan mij niet schelen als het zo is... Die heren Fransen zijn immers de baas... Wij mogen niets doen en zij alles... Dat gaat zo met de meesters en knechten.

De anderen knikten toestemmend.

Een voegde er bij :

— Als we maar een ferme pot kunnen pakken, dat is het voornaamste.

— Dat is waar, zei een ander. Want ik heb altijd dorst, hoor !

— En te Oudenaarde brouwt men goed bier...

Dutoit speurde door de struiken in de richting van Mater.

O, zou hij zijn doel bereiken en Aleida van Balen in zijn macht krijgen ? Dan knevelde hij haar hier in het woud en voerde haar, als het geheel donker was, mee naar de stad.

Zijn paard stond bij Edelare in een stal.

— En vind ik het te gevaarlijk in de stad, dan rijd ik vannacht verder, mompelde de schavuit. En Doolage... komt hij mee... moet ergens vastgezet worden. En misschien dood ik hem wel. Als ik hem zie, komt mijn woede boven en dan sta ik niet voor mijn daden in...

Dutoit gaf het spel nog niet verloren.

NOGMAALS TEGENOVER ELKAAR.

A LEIDA draafde snel voort. Ze was gejaagd om de onbekende zieke te ontmoeten. De stilte en de eenzaamheid van het woud beïnvloedden haar toch. Er was in deze bossen immers zoveel gebeurd ! Zij wist het wel. En hier hing nog de herinnering aan de eenzame en bange tochten. Onder die indruk nam Aleida haar pistool. Ze kreeg nu berouw het gezelschap van Sander geweigerd te hebben.

Toch keek ze omzichtig rond. Haar trouw paard begon te trillen. Het was of het weigeren wilde door te draven.

— Wat scheelt u nu ? zei Aleida. Kalm, Junus, kalm !

Het dier stapte onwillig door.

*

Daar wat verder zaten de schurken.

— Ze is daar, fluisterde de schout. Het gelukt...

— Is zij het wel ? vroeg Dutoit opgewonden.

— Ja, ja, ik herken ze. En alleen...

— Waarlijk... Wat geluk ! Blijf allen nog gedoken. Ik zal ze alleen tegemoet treden en als ik roep, komt ge allen bij me... Vertaal dat voor uw helpers.

De afgedankte schout deed dit.

De arme Aleida was nu genaderd tot aan de plek, waar de ellendelingen haar beloerden. Dutoit rees op en sprong van achter de struiken. Vlug greep hij het paard bij de teugel.

— Lieve Aleida, hoe dank ik u, dat ge recht in mijn armen loopt, zei hij.

Plots begreep mevrouw Doolage, dat ze in een valstrik was gelokt. Maar op dat ogenblik kende ze geen vrees. Verontwaardiging en fierheid maakten haar sterk. Ze antwoordde niets. Zij richtte haar pistool op de aanrander.

— Help ! schreeuwde Dutoit.

Hij wilde ter zijde springen. Een schot klonk. Dutoit tuimelde achterover, in de borst getroffen. Aleida wendde de teugel. Het paard gehoorzaamde en het draafde terug.

Achter de struiken stonden de vier mannen geweldig verschrikt en als in hun bewegingen verlamd.

Maar twee ruiters, door het schot gelokt, renden nu aan door de dreef, en met hun pistolen verhinderden ze de kerels te vluchten. Het waren Bernard en graaf de Caroloso.

— Wat gebeurt hier ? vroeg Bernard. Hemel, dat is Dutoit. En gij zijt de voormalige schout van Oudenaarde.

De man van Larifère besloot dadelijk zijn pad schoon te vegen.

— Heer Doolage, zei hij, wij hoorden angstgeschrei en kwamen aangelopen. We zagen dan nog juist hoe de officier een dame wilde aanranden, maar zij schoot de officier neer. En die dame was de vrouwe van de Wolvenburg.

— Mijn hemel, Aleida ! riep Bernard uit. En waar is zij ?

— Teruggereden in de richting van Mater, van het slot.

— Ge gaat allen mee naar de Wolvenburg. Dit is hier op mijn gebied. En dus zal ik het onderzoek leiden. Wie zich verzet schiet ik neer. Ik meen het, verzekerde Bernard.

Twee der vagebonden sprongen in het struikgewas en gelukten er in te vluchten. Maar de voormalige schout en de derde helper, bang voor de pistolen, moesten zich voor de paarden stellen. De graaf hield hen in bedwang.

Inmiddels steeg Doolage af.

Hij boog zich over Dutoit. Deze bleek reeds dood te zijn.

— Ik zal het lijk hier laten liggen, zei Bernard.

— Denk eerst en vooral aan uw vrouw, ried de graaf.

En de gevangenen moesten nu voor de ruiters opstappen.

*

Aleida was diep ontsteld naar huis gereden. Ze verlangde nu naar Bernard. 't Duurde niet lang of deze snelde binnen.

— Arme Aleida, en toch, dapper vrouwtje ! riep Doolage uit, haar ontroerd omhelzend.

— Gij weet het dus al ?

— Ik heb het schot gehoord, maar ik kon natuurlijk niet vermoeden dat gij het afvuurde. De graaf en ik waren in de nabijheid en snelden toe... We vonden Dutoit... dood !

— Hij heeft het gezocht.

— O, ge moet geen spijt hebben over uw daad ! De schurk wilde u aanranden, u wellicht ontvoeren.

— Ik hoorde Dutoit om hulp roepen, dus was hij niet alleen ?

— Nog vier kerels waren er en twee konden we aanhouden en meevoeren naar hier ! Een is de voormalige schout van Oudenaarde. En hij durfde beweren, dat hij u wilde helpen. Maar hoe kwaamt ge nu nog in 't bos ? Sander sprak van een brief, doch ik was te gejaagd om u te zien en heb maar half geluisterd.

Aleida toonde nu de brief die ze ontvangen had. Bernard las hem vlug over.

— Dit was dus het middel om u te lokken, hernam Bernard. En gij, goedgelovige, ging naar de zogenaamde zieke. De schurken wachtten u af. Deze brief is nu een waardevol dokument.

Graaf de Caroloso trad nu ook binnen en prees Aleida om haar flinkheid. Doolage toonde de brief. Dan ondervroeg hij de gevangenen. Hij liet hen daarna onder bewaking stellen en zou de volgende morgen persoonlijk het gebeurde te Aalst gaan melden. Doolage liet een kar inspannen om in het woud het lijk van Dutoit te halen. Dit werd in een bij-

gebouw op stro neergelegd, in afwachting van het gerecht.

De gedachte iemand gedood te hebben, greep Aleida toch sterk aan, hoeveel ze ook van de schurk had geleden.

't Was voor haar een sombere avond.

RUST.

HET was op de dag toen Jan de Lichte terecht gesteld was geworden, dat Doolage en de Caroloso Aalst binnen reden, om de dood van Dutoit te melden. De ruiters stapten af aan het gasthof waar Bernard voor de eerste maal Aleida had ontmoet. De paarden werden gestald en de reizigers namen een eenvoudig maal. Toen begaven ze zich naar de Groot-Provoost. Deze ontving hen dadelijk en vroeg na de begroeting aan Doolage :

— Komt ge klagen over Dutoit ? Ik weet, dat hij rond Oudenaarde zwerft in plaats van het hem gegeven bevel op te volgen. Hij moest reeds te Rijsel zijn. Dit verzuim zal hem duur te staan komen.

— Dutoit is dood, sprak Bernard bedaard. Mijn vrouw heeft hem neergeschoten, om haar eer te verdedigen. Zij werd door Dutoit aangerand. Met enige vagebonden wilde hij haar oplichten. Ze was alleen in een bos. Ze had een pistool en verdedigde zich. Ze doodde haar belager.

Bernard deed een omstandig verhaal van het gebeurde en toonde de brief, waarmee men Aleida in een valstrik wilde lokken.

— Dan wens ik mevrouw Doolage geluk om haar moed, zei de Groot-Provoost, die aandachtig geluisterd had. Dutoit heeft zijn verdiende loon. Ik rijd mee naar de Wolvenburg om de gevangenen te verhoren en te vonnissen. Over een uur ben ik gereed. Ik zal eerst de zaak bij de hogere overheid aangeven.

Niemand zal Dutoit nog als een officier beschouwen, maar als een gewone straatrover...

Enige dagen later werd in het land van Aalst en te Oudenaarde weer een vonnis uitgeplakt. De voormalige schout en de vagebond waren tot de galg veroordeeld. Hun straf zou te Aalst voltrokken worden. Larifère werd verbannen. En dan keerde de rust weer in de streek. Men had weer lust om te werken, het land te bebouwen en handel te drijven. Men kon weer veilig langs de wegen reizen, ook bij avond. Vlaanderen was gezuiverd geworden, al wenste Doolage dat het nog eens zelfstandig en vrij mocht worden.

De Zuidelijke Nederlanden waren immers een wingewest van de vreemde mogendheden.

*

Bernard Doolage en Aleida van Balen zagen na een jaar hun echt gezegend met een zoontje. De oude pastoor van Volkegem kwam het dopen in de slotkapel. Het werd naar de vader genoemd, en deze beloofde, dat het eerste dochttertje Aleida zou heten.

Renatus en Elsje brachten wat later een meisje ten doop ; het heette Amelberga, naar de patrones van Mater en van Doolage's... Sipka en Martijn kwamen hen op het Vossenhol bezoeken. Ze waren beiden in dienst gebleven bij graaf de Caroloso, die Martijn tot zijn baljuw had aangesteld.

— Hoe een spook iemand geluk kan brengen, zei Bernard soms, als hij het verleden besprak. Wie had het ooit kunnen denken, toen ik hier de eerste avond op de geheimzinnige Wolvenburg aankwam. Maar 't was een blijde toekomst, die de klok voorspelde.

EINDE

- * **IETS NIEUWS !**
- * **IETS SPANNENDS !**
- * **IETS SPECIAALS !**

Vanaf heden een nieuwe uitgave :

DE MODERNE ROMAN

Verschijnt wekelijks op 24 blz. en bevat een volledig modern liefdeverhaal met daarbij een uitgekozen dramatische feuilletonroman.

Groot formaat – op drie kolommen en toch slechts 6 FRANK !

D U S

Veel en spannende lektuur tegen weinig geld.

In het gratisnummer 1 van de **MODERNE ROMAN** vindt U :

1 Als volledig verhaal :

« HET GEHEIM VAN HET VERLEDEN », roman van een door het lot bepaalde ontmoeting.

2 Als begin van onze feuilletonroman :

« HET KIND VAN DE VOLKSWIJK », een dramatische roman door de wereldberoemde Franse romancier Emile Richebourg.

Vraag het GRATISNUMMER en bestelt wekelijks de MODERNE ROMAN aan uw dagbladverkoper of in uw dagbladwinkel.